

Mr SPEAKER.— I have already told the Hon'ble Member. A point does not get added sanctity because he said so. How much time will the Government require, for replying to the debate?

Sri K. MALLAPPA (Minister for Industries and Commerce).—I will be taking about an hour, Sir.

Mr. SPEAKER.—We will sit till 12-30 P.M. The debate may go on till 11-30 A.M.

BUDGET ESTIMATES FOR 1963-64—DEMANDS FOR GRANTS

DEMAND NO. 24—INDUSTRIES.

(Debate continued)

†ಶ್ರೀ ಕೆ.ಪಿ. ರೇವಣ್ಣ ಸಿದ್ದಪ್ಪ (ತಿಪಟೂರು).—ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಇತರ ದೇಶಗಳಿಗಿಂತ ಬಹಳ ಹಿಂದುಳಿದಿದೆ. ನೀರಾವರಿ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ನಮ್ಮ ದೇಶವನ್ನು ಕಡೆಗಾಣಿಸಿದೆ ಎಂಬುದು ಸರ್ವೇಕೋಪದೇಶವೇ. ನೀರಾವರಿಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ಸಾಕಷ್ಟು ದೂರವಿದ್ದರೆ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ವಿವಿಧ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳೂ ಕೂಡ ತೊಂದರೆಯಾಗಿವೆ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಮೈಸೂರಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶವು ಬಹಳ ಕಡೆಗಾಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ವೇದ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸ್ವಾಮಿ, ಗೊಬ್ಬರದ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸುವುದು ಬಹಳ ದಿವಸಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ನಾಯಕರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅದನ್ನೂ ಸ್ಥಾಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ಅದು ನಮ್ಮ ದೇಶ ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಪ್ಲಾಂತ್ರಿಕ್ ಹೋಗಬಹುದೆಂಬ ಪದ್ಧತಿ ಬಲವಾಗಿ ಹಬ್ಬಿದೆ. ಸರ್ಕಾರ ಇದಕ್ಕೆ ಗಮನ ಕೊಟ್ಟು ಅದನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು. ವ್ಯವಸಾಯವು ಮುಂದುವರೆಯ ಬೇಕಾದರೆ ಗೊಬ್ಬರ, ವ್ಯವಸಾಯದ ಉಪಕರಣಗಳು ಮುಂತಾದವನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ವಹಿಸಬೇಕು. ಈಗ ಬೇಕಾದ ಆ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಒದಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಆಹಾರ ಸಂಪತ್ತು ಹೆಚ್ಚುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಶೈತನ್ಯ 6 ತಿಂಗಳು ಮಾತ್ರ ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಉಳಿದ 6 ತಿಂಗಳು ಅವರಿಗೆ ಯಾವ ಕಸೂಡಿ ಇಲ್ಲದೆ ವೃಥಾ ಕಾಲ ಕಳೆಯ ಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವರು ದುರಭಾಸಗಳಿಗೆ ತುತ್ತಾಗಲು ಅನಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವುದು ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಕೊಟ್ಟಣದ ಅಕ್ಕಿ ತಯಾರಿಕೆ, ಕೈಗಾರಿಕೆ, ಕಂಬಳಿ ನೇಯುವುದು, ಕೈಕಸು ಮುಂತಾದುವು ರಿಬೇಟ್ ಸಲ್ಲಿ ನೆತನಮಾತ್ರವೇ, ರಿಬೇಟ್ ಇಲ್ಲದೆ ನೆತನಮಾತ್ರಲ್ಲ.

ಕೆಲವು ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಮಾರುತ್ರ್ವವೆ ಎಂದು ಈ ರಿಬೇಟ್ ಏನು ಕೊಡುತ್ತೀರಿ ಅದನ್ನು ರಾಜಕೀಯ ಮುಂದಾಳುಗಳು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅದರ ಮುಖಾಂತರ ತಮ್ಮ ರಾಜಕೀಯ ಬೆಳೆಸುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆಂಬ ವಿಷಯ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಮುಂತಿಗಳಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಕ್ಷಾರಾಗಲೀ ನೋಡಬೇಕೆಂದರೆ, ಹೆಚ್ಚು ವೇಳೆ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ, 24 ಘಂಟೆ ನನ್ನ ಸಂಗಡ ಬರುವುದಾದರೆ ಒಂದೆರಡು ನಿರ್ದೇಶನಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ನೋಡಬಹುದು. ಆಂಧ್ರಾ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಾವ ಮೂರೆಯಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲ. ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೆ ಒಂದೊಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಯು ಸೂಕ್ತವನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಅಲ್ಲಿ ರೆವಿನ್ಯೂ ಇರಾಖೆಯು ಅದರ ಕಾರಿಗಳಿವಾರೆ. ಇಂಟರ್-ಮೀಡಿಯಟ್ ಅಥವಾ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಪಾಸ್ ಆಗಿರತಕ್ಕ ಒಬ್ಬ ಸೆಕ್ರೆಟರಿ, ಕೆಲವು ಜನ ಗುಮಾಸ್ತರು ಇರುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಜನ ಸಾಲ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ನೋಡುತ್ತಾರೆಂಬ ವಿಷಯ ಯಾವುದಾದರೂ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕೆನ್ನುವ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದುವೇಳೆ ವ.ನಸಿದ್ದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಹಾಗೆ ತಜ್ಞರ ಸಲಹೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವೂ ಇಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ತಿಪಟೂರಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಯಾವುದಾದರೂ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿ ಅದರಲ್ಲೂ ನಾಣಿನ

ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಸ್ಥಾಪನೆಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಮತ್ತು ನಾವೂ ಸತತವಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಇಂದಿನವರೆಗೂ ಕೂಡ ಅದು ಪರಿಶಿಲ್ತ. ಯಾವ ಯಾವ ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಕಚ್ಚಾಪದಾರ್ಥ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂಥ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಕೂಡ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಎಸ್ಟೇಟ್ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರ ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ಯಾವ ಯಾವ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಎಲ್ಲಿ ಯಾವ ಉರಿಗೆ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಎಸ್ಟೇಟ್ ಕೂಡಬೇಕೆಂಬ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇಲ್ಲದೆ, ಯಾರು ವಂತ್ರಿಗಳಾಗಿ ದೂರ ಅವರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರ ಒಂದು ಸ್ವಲ್ಪಕ್ಕೆ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಎಸ್ಟೇಟ್ ಕೂಡಬೇಕೆಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೂಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ. ಈಗ ಮಧುಗಿರಿಗೆ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಎಸ್ಟೇಟ್ ಮಂಜೂರಾಗಿದೆ. ಅದು ಯಾವ ದೊಡ್ಡ ರಸ್ತೆಗೂ ಹತ್ತಿರವಾಗಿಲ್ಲ ಮತ್ತು, ಅಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಜನ ಕೂಡ ಮುಂದೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಎಸ್ಟೇಟ್ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ರಾಜ್ಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಯಾರೇ ಆದರೂ ಕೂಡ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಮುಂದೆ ಬರಬೇಕು, ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೆ ಸರ್ಕಾರದ ದುಡ್ಡು ಹಾಳಾಗುತ್ತದೆ, ಅಲ್ಲದೆ ಬಂಡವಾಳಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ಯಾರು ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಾರೋ ಅಂಥಾ ಕಡೆ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಎಸ್ಟೇಟ್‌ನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ವ್ಯಥಾ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಡಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕೇಳುವವರೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಇಂತಹ ಕಟ್ಟಡ, ಬಾಗಿಲು ಸಮೇತ ಕಿತ್ತು ಕೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಈ ತರಹ ಮಾಡಬೇಡಿ. ಹಿಂದೆ ಸರ್. ಎಂ. ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯ ನವರು ಭದ್ರಾವತಿಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಡ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದರು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಜನರು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಆದರೂ ಕೂಡ ಆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಕಟ್ಟಡದ ಅದರು ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಸ್ಥಾಪನೆ ಆಗಿ ಈ ದಿನ ಅದು ದೊಡ್ಡ ನಗರವಾಗಿದೆ. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಈಗ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲರಂತಹ ಜನಕ್ಕೆ ನುಬಿಲ್ಲದಂತಾಗಿದೆ. ಕೂಲಿಗಾರರ ಸಂಘಗಳು ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಗಿ ವ್ಯಾಜ್ಯ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೆ ಆಸೆದವಾಗಿದೆ. ರೈತರಿಗೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲೂ ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿನ ಬಡಜನರಿಗೆ ವ್ಯವಸಾಯ ವಿಲ್ಲದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೂಲಿ ಕೆಲಸವಾದರೂ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕತಕ್ಕ ಕಚ್ಚಾ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೂ ಒಂದು ಬೆರೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಕೂಡ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ತಾಲ್ಲೂಕು ಅಥವಾ ಹೋಬಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಂಥಾ ಕಡೆ ಯಾವ ಯಾವ ಪದಾರ್ಥ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ ಅಂಥಾ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮನವಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ತುವ ಕೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಈಗ ಕಟ್ಟಡ ಮತ್ತು ಉಕ್ಕಿನ ಅದರು ಹೇರಳವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಂತಹ ಕಟ್ಟಡ ಮತ್ತು ಉಕ್ಕಿನ ಖನಿಜವನ್ನು ರಸ್ತೆ ಅಗಲ ಮಾಡಿ ಹೊರದೇಶಕ್ಕೆ ಸಾಗಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತೇವೆವೆಂದು ವಿನಾ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲೇ ಒಂದು ಕಟ್ಟಡ ಮತ್ತು ಉಕ್ಕಿನ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಪರದೇಶಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸುವುದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ರಾಜ್ಯ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಒಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೆ ಅಂಥಾ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲೇ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಮಲ್ಲಪ್ಪ.—ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ coal and coke ಇಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಿ. ರೇವಣ್ಣ ಸಿದ್ಧಪ್ಪ.—ಅವನ್ನು ಹೊರದೇಶಗಳಿಂದ ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಮ್ಮ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರಿಗೆ ಬೇಕಾಗತಕ್ಕ ಉಪಕರಣಗಳಾದ ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್ಟುಗಳು, ಗುದ್ದಲೆ, ನೇಗಿಲು ಮತ್ತು ನಣ್ಣನಣ್ಣ ಟ್ರ್ಯಾಕ್ಟರುಗಳು ಇವುಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ತಯಾರು ಮಾಡಬೇಕು, ಮುಕ್ಕಾಲು ಭಾಗ ಈ ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ನೆರೆ ಪ್ರಾಂತವಾದ ಕೊಯಮತೂರು ಮತ್ತು ಮದರಾಸಿನಿಂದ ತರಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಹಣವೆಲ್ಲಾ ಬೇರೆ ಪ್ರಾಂತಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್ಟುಗಳಾಗಲಿ, ಟ್ರ್ಯಾಕ್ಟರುಗಳಾಗಲಿ ಇವುಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಲು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅಥವಾ ಸಾರ್ವಜನಿಕರು ಯಾರಾದರೂ ಮುಂದೆ ಬಂದರೆ ಅಂಥವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಹಣ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲೇ ಉಳಿಯುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕು. ಎಲ್ಲಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಹಿಂದುಳಿಯುತ್ತಾ ಇದೆ. ಅದಕ್ಕೇ ತಪ್ಪು ಕಾಲದಲ್ಲಾಗಲೂ ಕೂಡ ಒಳ್ಳೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿ ರೈತರು ದಷ್ಟಪುಷ್ಟರಾಗುವಂತಾಗಲು ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಡಲು ಒಳ್ಳೆಯ ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಿಸಿಕೊಡುತ್ತೀರೆಂದ ಭಾವನೆ ಈಗಲೇ.

ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಗಾಣದ ಎಣ್ಣೆ, ಕೊಟ್ಟಣದ ಅಕ್ಕಿ ಇವೆಲ್ಲಾ ಇವೆ. ಬಹಳ ಕಾಲದಿಂದಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಇವತ್ತಿನವರೆಗೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕೊಡಲು ಮಾಡು

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಿ. ರೇವಣ್ಣನಿದ್ದಪ್ಪ)

ತ್ರಿಧ್ವ ಗಾಣದ ಎಣ್ಣೆಯನ್ನು ಕೂಡ ಇವತ್ತು ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಬಹಳ ಅನ್ಯಾಯವಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಏನಾದರೂ ಆಗಲ ಈ ರಿಬೇಟ್ ಕೊಡುವುದನ್ನು ಮೊದಲು ನಿಲ್ಲಿಸಿ. ಕಂಬಳಿ ನೇಯುವುದೂ ಕೂಡ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. 200 ಪಲ್ಕಾ ಮಿರ್ ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ತಂದು 200 ಪಲ್ಕಾ ಕೊಟ್ಟುಣದ ಅಕ್ಕಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ ರಿಬೇಟ್ ಹೊಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇದೇ ಒಂದು ಉದ್ಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಹಳ ಜನ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ.....

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ನಿಮ್ಮ ಕಾಯಿರ್ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯನ್ನು ಮರೆಯಬೇಡಿ.....

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಿ. ರೇವಣ್ಣನಿದ್ದಪ್ಪ.—ಎಣ್ಣೆ ಗಾಣ ಹಾಕುತ್ತೇವೆ, ನೂಲು ಮಗ್ಗು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ರೈತನಿಂದ 8 ಅಣೆಗೆ ಸಿಕ್ಕತಕ್ಕ ಪದಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ರಿಬೇಟ್ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಆರೋಪಿಸಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಯಾವ ಗಾಣ ಆಗಲ, ಕಂಬಳಿ ಆಗಲ, ಕೈಮಗ್ಗದ ಬಟ್ಟೆ ಆಗಲ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮಿರ್ ಬಟ್ಟೆ ತಂದು ಕೈಮಗ್ಗ ಎಂದು ಮಾರುತ್ತಾರೆ. ಮಿರ್ ಅಕ್ಕಿ ತಂದು ಕೊಟ್ಟುಣದ ಅಕ್ಕಿ ಅಂತ ಮಾರುತ್ತಾರೆ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಕ್ಷಣ ತಡೆಗಟ್ಟಬೇಕು. ಕಾಯಿರ್ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿ ವಿಷಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ನನ್ನ ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದರು ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಸೆಂಟರ್ ಕೂಡ ತಿಪಟೂರಿನಲ್ಲಿ ಮಂಜೂರಾಗಿದ್ದು ಉತ್ತರ ಹೇಳುವಾಗ, ಎದಿ ಇಲ್ಲ ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಫೈರ್ ತರಿಸಿ ಮಾಡಿಸಿರುತ್ತೀರಿ. ಇದು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಹಿಂದಿನ ಸರ್ಕಾರ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಮಾಡಬೇಕಾಯಿತು ಎಂದು ಹೇಳಿದಿರಿ. ವಾಸ್ತವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ತಿಪಟೂರಿ ನಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 18-20 ಸಾವಿರ ಜನ ಇದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಅದು ಬಿ. ಎಚ್. ರಸ್ತೆ ಮಧ್ಯದಲ್ಲ ಇರತಕ್ಕ ಸ್ಥಳ.

ಇಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದು ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಸೆಂಟರ್‌ನ್ನು ಕೊಟ್ಟೇ ತೀರಬೇಕು. ಏನೋ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದು ಕೊಟ್ಟು ಅದು ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ ಎಂತ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಬೇಡಿ. ಈ ಹೊಲಿಗೆ ಯಂತ್ರದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಈ ಹೊತ್ತು ತಯಾರಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಅಲ್ಲೇ ಬಿದ್ದು ಕೊಳೆಯುತ್ತಿವೆ. ಹೀಗೆ ಒಂದು ಕಡೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ತಯಾರಾಗತಕ್ಕ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಯಾರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು, ಯಾರಿಗೆ ಎಲ್ಲೆ ಮಾಡಬೇಕು ಅಥವಾ ಎಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಏನಾದರೊಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದ ಏನಾ ನಾವು ಈ ದಿವಸ ಏನೇ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಅವುಗಳಿಂದ ನಮಗೆ ಯಾವ ಪ್ರತಿಫಲವೂ ದೊರೆಯದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಒಂದು ಸರಿಯಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ತಿಪಟೂರಿಗೆ ಈ ಒಂದು ಕಾಯಿರ್ ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಸೆಂಟರ್‌ನ್ನು ಕೊಟ್ಟೇ ತೀರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ನಾನು ನನ್ನ ಭಾಷಣ ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

†Sri R. K. PRASAD (Anekal).—Sir, I support the Demands that are before this House. At the out set I must compliment the Government for converting some of the Government concerns into Public Corporations. This is a good step and I sincerely hope that Government will take very speedy action for converting other Government concerns also into public corporations.

Sir, while supporting these Demands, I have got a few remarks to offer for the improvement of the Industries and Commerce Department. Sir, it is most unfortunate that our State which had been one of the pioneer State in India in industries, today has become—to use a strong word—a third rate industrial State in the country. Few years back we were given many of the public sector industries of Government of India, viz., the H.A.L., H.M.T., I.T.I. and the B.E.L. They were started in our State and we were very happy about it. But, if you compare the rate of investment in these factories and other factories started by Government of India in other States, it is very negligible. The whole investment of all these factories in Mysore State comes to about 30 to 40 crores

whereas in the State of Madras only the Neyvelli Lignite Corporation is of the tune of 300 to 400 crores. Similar is the case with regard to Bihar and Orissa and other States where there are heavy steel plants. The investment comes to about 500 to 600 crores in each State. So, it is the duty of our Government to press and to give the necessary assistance and help to see that many more Government of India public sector industries come to our State.

Then, Sir, to the Mandya Sugar Factory, license was given three years back to manufacture a by-product called cellaluis acetate for manufacture of raw-film. But, I do not know the reason why there has been such undue delay in this matter though it is three years back that the license was given. Subject to correction, I was told that our Government has deputed more than twice concerned officers to go round almost the world to get necessary collaboration. But so far, I understand, nothing has come out of it. This is because on account of entrusting it the wrong people who did not know anything of the technical work of this. I am now given to understand that another license is given to the private sector in Madras by Government of India and this project is going much ahead of our project. They have started producing raw-film, I am told. I am afraid, we might lose the entire market if this is so and we do not know where we are going to sell our products afterwards. Sir, in to-day's newspapers I saw that some officers who had been entrusted with this work are now going round the world for some other project. This is a very sad state of affairs in our Department.

Sri K. MALLAPPA.—It is not correct; it is not for some other project.

Sri R. K. PRASAD.—Any way, the Industries and Commerce Department is very ill-equipped for the development of industries in our State. We have not got many technical people. We have more I.A.S. officers in the department than technical people. I do not understand why there has been so much of delay in the matter of industrial cadre recruitment. The Minister also promised that the matter is under the serious consideration of the Government. I do not know what that serious consideration means when it has taken 2 to 3 years to decide. The significance of the word itself would be lost if this is the state of affairs I hope, at least now, the Government would take the decision in the very near future—let me use that word—and decide the question of industrial cadre recruitment. Sir, to give another instance how we are losing industry after industry which should have been given to our State, by a sort of negligence on the part of this Department. Nearly three years back, the Japanese Technical Mission visited Mysore at their own cost—not at the cost of our Government—to manufacture fused magnesium phosphate. Our Agriculture Department took three years to say whether the fertiliser was good or bad and ultimately they said that is ideally suited for our State. They were prepared to give the machinery and credit, but unfortunately, I do not

(SRI R. K. PRASAD)

know the reason why this plant did not come to our State. Now, it has been situated in Gorakpur and I am told that they have made a very good progress in U.P.

Another point, which I would like the Government to seriously consider is, in our new State of Mysore, we have been told, there is good natural resources for the development of our State. If you take, for example, the Bamboo, next to Orissa, we are the highest producers. I want to know to what extent the Government have exploited this bamboo industry. I am told, subject to correction, for the manufacture of pulp out of bamboo, we can feed thousands of small scale industries to manufacture a specialised type of rayon.

Mr. SPEAKER.—Is the hon. member definitely of the opinion that huge surplus of bamboo is left over in the Mysore State?

Sri R. K. PRASAD.—There is definitely a surplus, Sir. Our Government have given it to some private sector which is not functioning properly and the Government have not taken effective steps to see that the license they have given are properly made use of.

Mr. SPEAKER.—It is definitely a little different.

Sri R. K. PRASAD.—If I give facts and figures Government may get a bit perturbed.

9-30 A.M.

Mr. SPEAKER.—Government will look into it.

Sri R. K. PRASAD.—Regarding sugar industry, under the Second Five-Year Plan we could have started about six sugar industries. We could have sugar plants. Unfortunately, I was told, on account of certain bickerings we were not able to get even a single license. I do not know the correct position. I hope the Industries Minister will enlighten us in his reply.

Sri K. MALLAPPA.—The Honourable Member may say what are the pin-pricks.

Sri R. K. PRASAD.—I am not prepared to tell the names and everything. If the Honourable Minister invites me to his Chambers, I am prepared to place all facts.

Mr. SPEAKER.—The hon. Minister will be happy to receive him because he is an Hon'ble Member to whom he will give the highest consideration and courtesy.

Sri R. K. PRASAD.—It will be very difficult for me to go and impose myself when the Minister is very busy.

Mr. SPEAKER.—I will invite both of you to my Chambers.

Sri R. K. PRASAD.—I believe our Government are actively considering having an industrial development corporation. I am very sorry that there has been undue delay in this matter. I am really very glad that Government are considering very seriously the starting of a development

corporation; but I sincerely request Government, leaving all other considerations, to have this more or less on the pattern of the Corporation in Madras State which is doing exceedingly well in this direction.

About industrial estate, I am very sorry that it is a poor industrial estate that Government have started. When you go round the estates in Delhi or Madras, there are a lot of things one can learn. They must be placed where public can go and get themselves educated but our industrial estate, I am afraid, has become a mere trading place. I was told that in our estate we have got only things like trunk manufacturing, etc. The industrial estate in Madras is such a highly developed estate that they have even precision industry.

There is one more thing that I would like to touch upon. The Industries Department must be a department containing full of specialists. I know it may be difficult for Government, in view of seniority and many other considerations that may weigh. Let them retain senior people; there is no grouse against it. But let them try their best to get specialists, highly qualified people at least on tenure basis so that for a particular project for a specific work they can use the services of a specialist and as soon the work is over, they can ask him to go away. Instead of that, if you go in the name of reorganisation of the department subsidising inefficiency and corruption, it will not help anybody. I request Government to seriously consider getting highly qualified officers on tenure basis.

+ ಶ್ರೀ ಕೆ. ದೇವಯ್ಯ (ಮಲ್ಲೇಶ್ವರಂ)—ಸ್ವಾಮಿ ಈ ದಿನ ಕೈಗಾರಿಕಾ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಕೈಗಾರಿಕೆಯು ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೊಸದೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನವು ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರೆದು ಇಡೀ ಭಾರತ ದೇಶಕ್ಕೆ ಆದರ್ಶವಾಯಿತ್ತು. ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ತರಪೇತು ಹೊಂದಿ, ಆ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು, ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಿ ಅದರ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ನಡೆದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು spinning mills ಇವೆ. ಈ ಮಿಲ್ಯುಗಳಲ್ಲಿ ಪರದೇಶದಿಂದ ಆಧುನಿಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತಯಾರಾದ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನೂ ಯಂತ್ರಗಳನ್ನೂ ತರಿಸಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ತಮಗೆ ಬರುತ್ತದೆವೇ ಎಂಬ, ಅದನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಹೊಸ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನು ತೇರಿಸಿ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿಯೂ, ಅದು Chemicals, Mechanical ಅಥವಾ Textile ಯಾವುದೇ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ ಒಂದು ಅಂಗ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಇರಬೇಕು. ಒಂದುಕಡೆ ಕೈಗಾರಿಕೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರಬೇಕು, ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರಬೇಕು. ಇನ್ನೊಂದುಕಡೆ ಆ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ experimental side ನಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸಗಾರರು ಯಾರಿದ್ದಾರೆ, ಅವರು ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ, ಸರ್ಕಾರದ ನೇತೃತ್ವದವಾಗಲಿ ಕಲ್ಪಿಸುವುದೂ, ಅವರಿಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ದೊರಕಬೇಕಾದ್ದೂ ಮುಖ್ಯವೆಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಮೈಸೂರು ಮಿಲ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಾನ್ ದೇಶದಿಂದ ನೂರಾರು automatic machines ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆರೆಯಲ್ಲಿ ತರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹಳೆಯ ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಿ ಹೊಸದನ್ನು, ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೇ? ಕೆಲಸಗಾರರಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ incentive bonus ಕೊಟ್ಟು ಅದರಲ್ಲಿ ತರಪೇತುಮಾಡಿ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾದ್ದು ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟಿನ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ.

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ದೇವಯ್ಯ)

ಬೆಂಗಳೂರು ನಗರದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿವೆ. ಮಂಗಳೂರಿನ ಕಡೆ ಅದನ್ನು ಗುಡಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಗುಡಿ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಎಂದರೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳು. ಬೆಂಗಳೂರು ನಗರದಲ್ಲಿ ನಕ್ಕು ಮತ್ತು ಜರತಾರಿ ಕೆಲಸ ಸ ಎರಾರು ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಹೆಂಗಳೆಗಳು, ಮಕ್ಕಳು, ಮನೆಯವರೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಬಹಳ ಶಾಖುನೀಯವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ನಗರದಲ್ಲಿ ಚಕ್ಕಪೇಟೆ, ಅಕ್ಕಪೇಟೆ ಕಡೆ ಹೋದರೆ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯು ಶಬ್ದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ಕಿವಿಯಮೇಲೆಯೂ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಅದರ ಅವರು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಉಪಕರಣಗಳು ಹಳೆಯ ಸೈಕಲ್ ಚೈನ್, ಫೀವೀಲ್ ಮತ್ತು ಮರದಿಂದ ಮಾಡಿದ ಒಂದು roller ಇತ್ಯಾದಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಕಡೆಗೆ ಗಮನ ಕೊಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಬೇಕು. ಇದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಇಂಥ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಅನೇಕ ಇವೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಗುಡಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ, cottage industriesಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದೂ ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ. ಅವರಿಗೆ technical-know-how ತಿಳಿಸಬೇಕಾದ್ದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ.

ಈಗ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಅಂದೋಳನ ನಡೆದಿದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ yellow metal ಎಂದರೆ ಚಿನ್ನದಲ್ಲ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸಗಾರರು ಸಾವಿರಾರು ಮಂದಿ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದೆ ಬಹಳ ಶೋಷಣೆಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಾಯಶಃ ತಮಗಿಲ್ಲ ಗೊತ್ತಿದೆ, ಮೊನ್ನೆ ತಾನೆ ಇದೀ ಒಂದುಕುಟುಂಬವೇ ಅದಕ್ಕೆ ಅಹುತಿಯಾಯಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಸಲಹೆಯಾದರೂ ಇಷ್ಟೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು yellow metal ಇದೆ. ಅದು ಹಿತ್ತಾಳೆ, ನಾವು ಯಾವ hardware shop ಗೆ ಹೋಗಲಿ, ಯಾವುದೇ ಸಾಮಾನನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿ ಅವುಗಳೆಲ್ಲ ಅಹವುದಾದರೂ, ಹೆಷಾವರ್, ಡೆಲ್ಲ, ಪರಾನಾಕೋಟೆ, ಇಂಥ ಕಡೆ ತಯಾರಿಸಿದ್ದು ಎಂದು ಬರೆದಿರುತ್ತೆ. ಇಂಥಾದ್ದು ನಮ್ಮಲ್ಲಿದೆಯೇ?

ಈಚೆಗೆ ನಾನು ಒಂದೆರಡು ಸಲ ದೆಹಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ರಸ್ತೆಗಳ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಎಂಟು, ಹತ್ತು, ಅದಿ ಹಾಗೆವಿರುವ ರೂಮುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿ ರೇತುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಅಲ್ಲಿನ ಕೆಲಸಗಾರರು ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವೇರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲೂ ಏಕೆ ಮಾಡಬಾರದು? ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಗೋಲ್ಡ್ ಸ್ಮಿತ್ ಗಳಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಬ್ರಾಸ್ ಕೆಲಸ ಬರುತ್ತದೆ, ಕಬ್ಬಿಣದ ಕೆಲಸ ಬರುತ್ತದೆ, ಎರಕ್ಟೋ ಪ್ಲೇಟಿಂಗ್ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಎಗ್ರಹಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಮತ್ತಿತರ ಸಣ್ಣ ಗೃಹಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಹಿತ್ತಾಳೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರಿಗೆ ನಿಯಂತ್ರಣ ಹಿತ್ತಾಳೆ ದೊರಕುವಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಹಿಂಜನ್ನ್ನು ಇಲ್ಲೇ ಮಾಡಬಹುದು. ಈಗ ಎಲ್ಲ ಹೊರದೇಶಗಳಿಂದ ಮಾಡಿದ Hardwares ಸಾಮಾನುಗಳೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬರುತ್ತಿವೆ. ಇಂತಹ ಸಾಮಾನುಗಳ ನೈರಾ ನಮ್ಮ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲೇ ತಯಾರು ಮಾಡಬಹುದು. ನಮ್ಮ ಗೋಲ್ಡ್ ಸ್ಮಿತ್ ಗಳಿಗೆ ಬರದೇ ಇರುವ ಕೆಲಸವೇ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರಿದ್ದಾರೆ. ಅಂತಹವರಿಗೆ ರಾಜ್ಯ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರೆ ಈ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರ ಅವರು ತಯಾರಿಸುವ ಸಾಮಾನುಗಳಿಗೆ ಸರಕಾರದವರು ತಕ್ಕ ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕು. ಹಾಗಾದರೆ ಸರಕಾರಕ್ಕೂ ಸಾವಿರಾರು ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಉತ್ಪತ್ತಿಯೂ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿರುವ ಎಷ್ಟೋ ದೊಡ್ಡ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪರಕ್ರಿಯೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಈ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗಳವರು ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ವಸತಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಅವರಿಗಿಲ್ಲ ನಿರನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಬೆಂಗಳೂರು ನಗರದ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನೂ ಸಹ ಹೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿರುವ ಕೈಗಾರಿಕಾ ವಾಗಿ ಬಾಳಲಿ ಎಂದು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಾದರೂ ನಮ್ಮ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿರುವ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರಿನ ಜನತೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸ್ಥಾನ ಮಾನಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಇಲ್ಲಿನ ಜನರನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದುದು ಅಗತ್ಯ.

ಇಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ H.A.L. I.T.I. H.M.T. ಹೀಗೆ ಎರಡು ಮೂರು ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗಳಿವೆ. H.A.L. ನಲ್ಲಿ ಅರು ತಿಂಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಅ ನಂತರ H.M.T. ಗೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. H.M.T. ನಲ್ಲಿದ್ದವರು ಅರು ತಿಂಗಳಾದಮೇಲೆ I.T.I.ಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಹೋಗುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಯಾವಾಗ ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದು ರೇತು ನಲ್ಲಿ ತರಬೇತಿ ಹೊಂದಿರುತ್ತಾನೋ ಅದರಲ್ಲೇ ಮುಂದುವರಿದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಅನುಭವ ಪಡೆಯಬೇಕು. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಒಂದುಕಡೆ ರೇತುನಲ್ಲಿ ಅರು ತಿಂಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಹೋಗಿ

ಮೆಷಿನ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ, ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ಎಂದು ಮಾಡಿದರೆ ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ ದೊಡ್ಡ ಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅವರಿಗೆ Technical-know-How ಅನ್ನುವುದೇ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೇ ಹೀಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಬಳ ಸಿಗುತ್ತೆ ಎಂದು ಒಂದು ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬಾರದು. ಇದಕ್ಕೆ ಸರಕಾರ ತಕ್ಕ ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಶ್ರೀಮತಿ ಬಿ. ಎಲ್. ಸುಬ್ಬಮ್ಮ (ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು).—ಸ್ವಾಮೀ, ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇರತಕ್ಕ ಕೈಗಾರಿಕೆ ವಿಷಯವಾದ ಬೇಡಿಕೆಗೆ ನನ್ನ ಪೂರ್ಣ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಲು ಆಪೇಕ್ಷೆ ಪಡುತ್ತೇವೆ.

ಮೈಸೂರು ದೇಶ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೇ ಮಾದರಿಯ ಮೈಸೂರು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯನ್ನೂ ಪಡೆದಿತ್ತು. ಶ್ರೀಮಾನ್ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯನವರಂತಹ ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಿಗಳು, ನಮ್ಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಿ ಮುಂದುವರಿಸುವುದನ್ನು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಸುತ್ತಾ ಬಂದು ಮೈಸೂರಿಗೇ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ಸ್ಥಾನ ಕಲ್ಪಿಸಿತ್ತು. ಈಗಲೂ ಸಹ ಅವರು ಬೆಳೆಸಿರತಕ್ಕ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ವಿಸ್ತರಣೆಯಾಗಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡಲು ಉತ್ತಮವಾದ ಕೆಲಸಗಾರರುಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಈಗತಾನೇ ತಾರುಣ್ಯವನ್ನು ಯಲ್ಲದ್ದು ಮುಂದೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕ ಉದ್ಯಮಗಳಾಗುತ್ತವೆ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಮಾತನಾಡಿದ ಅನೇಕ ಜನ ಸದಸ್ಯರು ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಉತ್ತಮವಾದ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಗ್ರಾಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅದರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ನೀಗಿದೇ ಅನ್ನುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಸರಕಾರವೇನೋ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿತ್ತು. ಆದರೆ ಯಾವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಜನತೆಗೆ ಮತ್ತು ದೇಶಕ್ಕೆ ಸಹಾಯವಾಗಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದರೋ ಆ ಗುರಿಯನ್ನು ಮೆಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದುದರಿಂದ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ನಿಗಾ ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು ಬಹಳ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ಸರಕಾರದವರು ಗ್ರಾಮೀಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿ ಮಹಳಯರಿಗಾಗಿ ತರಬೇತು ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ Rural Artisan Centres ಎಂದು ತೆರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಬಡವರಾಗಿರತಕ್ಕವರಿಗೆ, ವಿಧವೆಯರಿಗೆ ಒಂದು ತರಹ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಿಕ್ಕಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇವೊತ್ತು ಈ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಿ ಇದನ್ನು ಮಹಿಳಾ ಸಮಾಜದವರಿಗೇ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಸರಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ ಎಂದೆ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ತರಹ ಮಾಡಿದರೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಅಡಚಣೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ಸರಕಾರದವರೇ ಗ್ರಾಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋದರೆ, ಸರಕಾರದ ಉದ್ದೇಶ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾನು ನಂಬಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ.

ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ರೈತರಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವಂತಹ ಗೊಬ್ಬರದ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟರೆ ಇದರಿಂದ ಉತ್ತಮ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ಸಹ ಯಾವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಈಗ ಷರ್ಟ್‌ಸರ್ಟ್‌ಗಳ ಬೆಲೆ ಬಹಳ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಈಗ ರೈತರು ಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಕೊಂಡು ಕೊಂಡು ರೈತರು ಉತ್ತಮವಾದ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದೂ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಷರ್ಟ್‌ಸರ್ಟ್‌ಗಳ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗಳನ್ನು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆಸಿ ರೈತರಿಗೆ ಸಲಹೆ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಗೊಬ್ಬರ ಸಿಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ, ರೈತನೂ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯವಾಗಿ ಸಂಕಷ್ಟ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಬಹುದು.

ಆ ಮೇಲೆ ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸತಕ್ಕ ಜನರು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗಿಲ್ಲಾ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಹಾಯ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಕೊಟ್ಟರೆ, ಅದರಿಂದ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಿ ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟಿಗೆ ತಂದು ಮಾರಿದರೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡಿ ಇಂತಹ ಜನಕ್ಕೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಮುಂದಕ್ಕೆ ತರುವುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು.

ಮತ್ತೆ ಕೆಲವುಕಡೆ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿವೆ. ನಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 50-60 ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ B.M. Engineering Works ಎನ್ನುವ ಸಂಸ್ಥೆ ಇದೆ, ನಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಡಿಪ್ಲೊಮಾ ಸಂಪರ್ಕ ಟ್ಯಾಕ್‌ನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೊಡುವ ಸಂಸ್ಥೆ ಇದು ಅನ್ನುವುದು ಸರಕಾರಕ್ಕೂ ಗೊತ್ತಿರಲಿ. ಇಂತಹ ನ್ಯಾಯವಾದ ಮತ್ತು ನಂಬಕೆಯುಳ್ಳಂತಹ ಸಂಸ್ಥೆ ಸರಕಾರದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಹಾಯವನ್ನೂ ಕೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಸಂಸ್ಥೆ ವಿಚಾರ ಮಾನ್ಯ ಸಚಿವರ ಗಮನ

(ಶ್ರೀಮತಿ ಬಿ. ಎಲ್. ಸುಬ್ಬಮ್ಮ)

ನಕ್ಕೂ ಬಂದಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಏನು ಸಹಾಯ ಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ಸರಕಾರದ ಮುಂದಿರಬಹುದು. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಪರ್ಯಾಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನೂಟಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇಂತಹ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಸರಕಾರ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರೆ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಉತ್ಪನ್ನವೂ ಸಿಗುತ್ತದೆ, ಕೂಲಿಗಾರರಾದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಜನಗಳಿಗೆ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಿಂದ ಉದ್ಯೋಗವೂ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಇಂತ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಡೆಯಲ್ಲೇ ಅದಕ್ಕಿಲ್ಲಾ ಸಹಾಯ, ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದುದು, ಎಂದು ಸರಕಾರದ ಮುಂದೆ ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ.

ನಮ್ಮ ಮರನಾಡಿನಲ್ಲಿ Lime Grass ಎನ್ನುವಂತಹ ಹುಲ್ಲು ಸರಸಿಂಹರಾಜಪುರದ ಬಳಿ ಹೇರಳವಾಗಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಹುಲ್ಲಿನಿಂದ ಒಂದುತರಹ ಎಣ್ಣೆಯನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಿ ಪರದೇಶಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಎಸರಣಿ ಮಾಡಿದರೆ ಇದರಿಂದ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಲಾಭ ಸಿಗುತ್ತದೆ.

ಇಲ್ಲಿ Wood Industry ಕೂಡ ಇದೆ. Soft wood ಮತ್ತು ಕಠಿಣ ಮರ ಇವು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೇರಳವಾಗಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗೂ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿದೆ. Soft wood ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಎಂಕೋ ಎನ್ನುವ ಕಂಪೆನಿಯವರು ನಮ್ಮ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಬಂದು ಎಷ್ಟೋ ಮರಗಳನ್ನು ಕಡಿದು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೊರದೇಶಗಳಿಗೆ ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಹೊರದೇಶಗಳಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟ್‌ನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಹೊರದೇಶಕ್ಕೆ ಏಕೆ ಕಳಿಸುತ್ತಾರೋ ನನಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಬೆಂಕಿಕಡ್ಡಿ ತಯಾರು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ Soft wood ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಶ್ರೀಮತಿ ಬಿ. ಎಲ್. ಸುಬ್ಬಮ್ಮ.—ಬೆಂಕಿಕಡ್ಡಿಯನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಈ Soft wood ನ್ನು ಶಿವಕಾಂತ್ ಕಳುಹಿಸಿ ಅಲ್ಲಿನ ಜನಕ್ಕೆ ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯೇ ಇಂತಹ ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಯು ಉದ್ಭವವಾಗುವುದು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಅದೇ ನಮ್ಮ ಭಾಗದಿಂದ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹೋಗತಕ್ಕ ಈ Soft wood ಎನ್ನುವ ಮರವನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡರೆ ತುಂಬಾ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಆ ರೀತಿ ವಿರ್ಪಾಡು ಮಾಡುವುದು ದೊಡ್ಡದು ಎಂದು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ನಾನು ಅನ್ನವಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಹಾಗೆಯೇ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಎಸ್ಟೇಟ್ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದೇ ಕಡೆ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಎಸ್ಟೇಟ್‌ಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆಮಾಡಿ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ಮಾಡಬಾರದು. ಇದರಲ್ಲಿ ವಿಕೇಂದ್ರೀಕರಣ ಮಾಡ ಬೇಕೆಂದು ಮುಖ್ಯ. ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಎಸ್ಟೇಟ್ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡ ಬಾರದು ಎಂದು ಹೆಳತಕ್ಕದ್ದು ನರಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಪ್ಪ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬಹಳ ಹಿಂದುಳಿದ ಪ್ರದೇಶ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕಾ ಎಸ್ಟೇಟ್ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಲು ಮಂಜೂರು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಹಿಂದುಳಿದ ಜನರಿಗೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಪರಿಚಯ ಹೊಂದಬೇಕಾದರೆ ಹಿಂದುಳಿದ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಲು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಕೊಡತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ಸರಿಯಾದ ನೀತಿ. ಅದು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಇದರಿಂದ ಜನರಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದುಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ.

ನಾನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದಾಗ್ಗೆ ಗೋಕರ್ಣದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಲ್ಯುಮಿನಿಯಂ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಲಾಗುವುದೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಈಗ ಮಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭ ಸುತ್ತಾರೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಅಲ್ಲಿ ರಸ್ತೆ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ. ಕಚ್ಚಾವಸ್ತು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಸಂಚಾರ ಸೌಕರ್ಯದ ಅನುಕೂಲವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಒಳ್ಳೆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಜನರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಇಂಥ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರಕಾರ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅಗತ್ಯ.

ಈಗ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಗಿರುವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರಿನ ಕೂಲಿಕಾರ ಜನರಿಗೆ ಅನುಕೂಲ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಕಾಫಿ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಕೂಲಿಕಾರರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರಿನ ಜನ ಎಷ್ಟು ಇದ್ದಾರೆ? ಕೂಲಿಕಾರರಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಅಭಿಮಾನಿಯವರೆಗೆ ಮೈಸೂರಿನವರಿಗೆ ಯಾವ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಶೇಕಡ 80 ರಷ್ಟು ಭಾಗ ಕಾಫಿ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಮತ್ತು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ. ಕಾಫಿ ಬೆಳೆಯುವಿಡಾರದಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರಿನವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಕೊಡತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯ ಎಂದು ನಾನು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ. ಯಾವ ಯಾವ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮಾಡಿದರೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯದುಾಗುತ್ತದೆ, ಏನು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ತಜ್ಞ ಸಲಹೆಗಾರರನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತನ್ಮೂಲಕ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದರೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯದುಾಗುತ್ತದೆ. ಕಬ್ಬಿಣ ಮತ್ತು ಉಕ್ಕಿನ ಕಾರ್ಖಾನೆಯು

ಬಗ್ಗೆ ಭದ್ರಾವತಿ ಬಹಳ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ ದಕ್ಷಿಣದ ಮತ್ತು ಅನುಭವವುಳ್ಳ ಉತ್ತಮ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಇಂಥ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ನಡೆಸತಕ್ಕಂಥ ಸರಕಾರಕ್ಕೂ ಗೌರವ ಬರುತ್ತದೆಂದು ನಾವು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಕ್ಕೂಂಥಾದ್ದು ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಬಾಬಾಬುಡನ್‌ಗಿರಿಯಲ್ಲಿ ಮ್ಯಾಂಗನೀಸ್ ಒಳ್ಳೆ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ನೂರು ವರ್ಷ ತೆಗೆದರೂ ಸಾಕಾಗುವಷ್ಟು ಕಬ್ಬಿಣ ಅದಿರು ಇದೆ. ದೇಶಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಡತಕ್ಕಂಥ ಇಂಥ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ಕಬ್ಬಿಣ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ಪಾರಂಭಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಸೊಂಡೂರಿನಲ್ಲಿಯೂ ಕಬ್ಬಿಣ ಅದಿರು ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಅಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ಕಾರ್ಖಾನೆ ಸ್ಥಾಪಿಸಬಹುದು. ಇಂಥ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಪಾರಂಭ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ದೇಶದ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಮುಂದೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಜನ ಮತ್ತು ಸರಕಾರ ಸಹಕರಿಸಿ ಹೋಗಬೇಕು. ಈ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಪರ್ಯಾಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಸರಕಾರವನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಮುಂದಿನಲ್ಲೂ ಇಂಥ ಬೇಡಿಕೆಗಳಿಗೆ ಬೆಂಬಲ ಕೊಟ್ಟು ನನ ಸಾಲುಮಾತು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಆರ್. ರಂಗೇಗೌಡ (ಮಾಗಡಿ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಪುಣ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ಈಗ ಸಭೆಯ ಮುಂದಿರುವ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತಾ ಕೆಲವು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಸರಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ಬೇಡಿಕೆಗೆ ನಾನು 21 ಬೋತಾ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಸೂಚನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತ್ರ ನಾನು ಮಾತನಾಡುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನುಳಿದ ಸೂಚನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸಚಿವರು ತಮ್ಮ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವಾಗ ಈ ವಿಷಯ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಈಗ ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಅದೊಂದು ವ್ಯಾಪಾರದ ಹಾಗೆ ಆಗಿದೆ. ಕಚ್ಚಾವಸ್ತು ಪಡೆಯಲು ಕೈಗಾರಿಕಾ ಇಲಾಖೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಅದು ಚೈಕ್ಕಿಗಾಗಿ ಒದ್ದುತ್ ಮಂಡಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಒಂದು ಸ್ಟೆಟ್ ಬೇಕಾದರೆ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಇಲಾಖೆಗೆ, ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಬೇಕಾದರೆ ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿಗೆ ಹೀಗೆ ನಾನಾ ಇಲಾಖೆಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಲು ಆತನು ವರ್ಷಾನುಗಟ್ಟರೆ ಅರಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆ ಪಾರಂಭಿಸಲು ಎರಡು ವರ್ಷವಾದರೂ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಷ್ಟು ಆಗುವದರೊಳಗೆ ಅವನ ಹಣವೆಲ್ಲ ಖರ್ಚಾಗಿ ಉತ್ಪಾಹ ಉಡುಗಿಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ನಾನು ಬೋತಾ ಸೂಚನೆಯಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿರುವ ಹಾಗೆ, ಪ್ರತಿ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲೂ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಪಾರಂಭಿಸುವುದೇ ಅನುವವರಿಗೆ ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಕೊಡಲು ಜಿಲ್ಲಾ ಮೆಟ್ಟಿಲ್ಲ ಕಂದಾಯ ಇಲಾಖೆ, ಕೈಗಾರಿಕಾ ಇಲಾಖೆ, ಎದ್ಯುಚೈಟಿ ಇಲಾಖೆ, ಪೌರಸಭೆ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಸಂಸ್ಥೆ, ಕಾರ್ಮಿಕರ ಇಲಾಖೆ, ಒಬ್ಬರು ಅಥವಾ ಇಬ್ಬರು ಖಾಸಗಿ ನಡವಳರು ಈ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ರಚಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವುದು ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆ ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಕೊಟ್ಟು ಏನೇನು ಸೌಲಭ್ಯಗಳು ಬೇಕೋ ಅವುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಸರಕಾರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಜಿಲ್ಲಾ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ finished goods ತಯಾರಿಸಿದ ಔದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಒಂದು ಎಂಪೋರಿಯಂ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿ ಸುಲಭವಾಗಿ ಮಾರಾಟವಾಗುವ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸರಕಾರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಪಾರಂಭಿಸಲು ಏನೇನು ಕಷ್ಟವಾಲು ದೊರೆಯುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ವೇ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಸಾಧ್ಯತೆಗಳ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಸರ್ವೇ ನಡೆಸಲು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಮಂಗಳೂರಿನ ಕನ್ಯಾದಿ ಮತ್ತು ಗುರುರಾಯ ಕೆರೆ ಹತ್ತಿರ ಪೇಷರ್ ಮಿಲ್‌ಗಳಿಗೆ ಪೋರ್ಲೇನ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟಿಗೆ, Textile ಮತ್ತು Ball clay ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಬೇಕಾದ Industrial clay ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಪೇಷರ್ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿ ಪಾರಂಭಿಸಲು ಅನುಕೂಲವಿದೆ. ಮಾಗಡಿ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಕ್ಲೇ, ಕಬ್ಬಿಣ ಅದಿರು, ಬಳಪದ ಕಲ್ಲು, ಗ್ರ್ಯಾನೈಟ್ ರೆಡ್‌ಸ್ಟೋನ್ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಈ ಕಚ್ಚಾವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಮಾಗಡಿ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ ಅದಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲ ನೀಡಬೇಕೆಂದೂ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಮಾಗಡಿ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ತಯಾರಿಸಲು ಕೆಂಪು ಮಣ್ಣು ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಲು ಒಬ್ಬರು ಹಣ ಕೋರಿ ಡೈರೆಕ್ಟರವರಿಗೆ ಅರ್ಜಿ ಹಾಕಿದರು. ಆದರೆ ಜಮೀನು ಮಾಗಡಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವರ ಅರ್ಜಿ ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದರು. ಇದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಇಂಥ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಪಾರಂಭಿಸಲು ಯಾರಾದರೂ ಆಗಲಿ, ಎಲ್ಲಯವರಾದರೂ ಆಗಲಿ, ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ.

(ಶ್ರೀ ಸಿ. ಆರ್. ರಂಗೇಗೌಡ)

“ಉದ್ಯೋಗಂ ಪುರುಷ ಲಕ್ಷಣಂ” ಎಂದು ನೀತಿಯ ಮಾತಿದೆ. ಈ ನೀತಿಯ ಮಾತಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ನಾವು ಉದ್ಯೋಗ ಮಾಡಬೇಕು. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಬೇಕು. ಕಪ್ಪು ಪಟ್ಟು ಹಣ ನಂಪಾದನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಅರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿ ಉತ್ತಮಗೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಬಲ್ಲೆ. ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಅಹಾರ ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿದ್ದಾಗ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಕೃಷ್ಣಪ್ಪನವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಜನರು ಅರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿ ಉತ್ತಮಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. Rice mills, flour mills, manufacture of fertilisers, bone crushing, poultry rearing, bee-keeping, hatching eggs with incubators, ಮುಂತಾದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಲು ಮುಂದೆ ಬರುವ ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಕಲಸಗಾರರಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡಬೇಕು. ಅದರಿಂದ ಜನರ ಅರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿ ಉತ್ತಮಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. 200 ಮೈಲಿ ನಮುದ್ರ ತೀರ ಇದೆ. ಮೀನು ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. fish meal, cod liver oil, shark liver oil, Isinglass ಮುಂತಾದ ದ್ರವಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುವುದು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಅದನ್ನು ತೀವ್ರಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಬೈಡ್, ಬಿಸ್ಕಿಟ್, ಕೇಕ್ ಮುಂತಾದ ಅಹಾರದ ಜೊತೆಗೆ jams and jelly, vegetable and fruit preservation in bottles ತಯಾರು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ಗಮನವೆತ್ತುಕೊಂಡು ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಬೆಂಬಲ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀಮತಿ ಬಿ. ಆರ್. ಸಾಬ್ಬಮ್ಮನವರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ lemon grass, ದವಸ ಮುಂತಾದವುಗಳು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆ ಅನುಕೂಲವಾದ ವಾತಾವರಣವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ಉದಿನ ಕಡ್ಡಿ ಕೈಗಾರಿಕೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. Essential oils and perfumes ತಯಾರು ಮಾಡುವ ಉದ್ಯಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

Mr. SPEAKER.—The House will now rise for half an hour.

The House adjourned for recess at Ten of the Clock and re-assembled at Thirty Minutes past Ten of the Clock.

[Mr. SPEAKER in the Chair].

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಆರ್. ರಂಗೇಗೌಡ.—ಸ್ವಾಮಿ ನಾನು ದವಸ, ರೆಮನ್ ಗ್ರಾಸ್, ಎಸೆನ್ಷಿಯಲ್ ಆಯಿಲ್, ಫರ್‌ಫ್ಯೂಮ್, ಜಾಮ್ಸ್ ಅಂಡ್ ಜಲ್ಲಿ ಇವುಗಳ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ವತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಾಂಟ್ ತಯಾರು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲವನ್ನೂ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ. ಆ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವಿಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತಾಂಥದ್ದು ಏತಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆಯೆಂದರೆ, ಇದಕ್ಕೆ ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪದ್ಧತಿ ಮೂಲ ಕಾರಣ ಎಂದು ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ತರಬೇತಿಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿದಕೂಡಲೇ ಅವನು ತನ್ನ ಕಾಲಿನ ಮೇಲೆ ತಾನು ನಿಂತುಕೊಂಡು ಒಂದು ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಅಪಲಂಬಿಸಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಅವಕಾಶ ಇಲ್ಲದೇ ಇರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಆ ಕಡೆ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಕಡಿಮೆ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಹಾಕಿ ಅದರಿಂದ ಅಧಿಕ ಲಾಭ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ರೀತಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಹಣ ನಿಕ್ಷೇಪಿಸಿ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಬಗ್ಗೆ 10 ವರ್ಷಗಳ ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ಅನುಭವದಿಂದ ನಾನು ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸಾರಾಂಶವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಖಾಸಗಿ ಯುರಾಂಗಲೇ ಸರ್ಕಾರದವರಾಗಲೀ, ಅಥವಾ ಯಾರೇ ಆಗಲೀ ಅವರು ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತೇವೆಂದು ಮುಂದೆ ಬಂದರೆ ಆ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತೀವ್ರಕೋ ಬೇಕಾದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕೈಗಾರಿಕಾ ರಹಸ್ಯದ ವಿಷಯಗಳಿವೆ. ಅವು ಯಾವುವೆಂದರೆ Liquid disinfectants, Boot Polish Distemper, Agarabathi, Spirit Varnishes, Essential oils and Perfumes, Manufacture of Rubber cloth, Metal Polish, Pencils, Candles, Lacquers, Soap, Snow, Shaving Soaps, crayons, Furniture Polish, etc. ಇವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಯಾರಾದರೂ ಮುಂದೆ ಬಂದರೆ ಅದರ ಪೂರ್ಣ ವಿವರಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಅದಕ್ಕೆ ತಾನು ನಿಶ್ಚನಾಗಿರಬೇಕು.

ನನ್ನ ಖೋತಾ ಸೂಚನೆಯಲ್ಲಿ ಭಕ್ಷುಕರ ಮಾರಾಟಗಳಲ್ಲಿ ತೆರಿಗೆಯ ಭಕ್ಷುಕರುಗಳ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕಾಗಿ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಇಲಾಖೆಯವರು ಕೈಗಾರಿಕಾ ತ ಹಣ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಈಗ ಭಕ್ಷುಕರ ಕಾರೋನಿಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಭಕ್ಷುಕರುಗಳನ್ನು ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದು ನಂತರ ಅವರನ್ನು ಹೊರಗಡೆಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಆ ಭಕ್ಷುಕರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಜನ ದೈವಕಾಯವಾಗಿರ ತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಭಕ್ಷುಕರ ಕಾರೋನಿಯಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ತಹಣೀಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವರು ಮುಂದೆ ಸಭ್ಯವ್ಯಕ್ತಿಗಳಾಗಿ ಬಿಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಮತ್ತು ಅದೇ ರೀತಿ ಅಂಗ ವಿಕಲರಿಗೂ ಸಹ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕೇಂದ್ರಗಳಲ್ಲಿ ತಹಣೀಯನ್ನು ಕೊಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಇವು ಹೇಳಿ ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ನನಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಮದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

† ಶ್ರೀ ಎ. ಶರಣಪ್ಪ (ದ.ವರುಗಲ್).—ನನ್ನಾನ್ಯ ನಭಾಭ್ಯಕ್ಷರೇ ಈ ದಿವಸ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಟ್ಟಿರುವ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಬೇಡಿಕೆಗೆ ನನ್ನ ಸಂಪೂರ್ಣವಾದ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಕೆಲವು ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ನಿಂತಿದ್ದೇನೆ. ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಜನಗಳಿಗೆ, ವಕ್ಕಲುತನವನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ಜನರಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಜನರಿಗೆ ಒಂದು ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಜನಗಳ ಜೀವನವನ್ನು ಉತ್ತಮವಾಗಿ, ಅಥವಾ ಅರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉತ್ತಮವಾಗಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೊಸ ಚೈತನ್ಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡಬೇಕು. ಆ ವಿಚಾರವನ್ನು ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂಥಾ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ನಾವು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರಬೇಕು ನನ್ನ ಒಂದು ಅರೋಚನಾ ರೀತಿಯಿಂದ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಸೆಕ್ಟರ್, ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಸೆಕ್ಟರ್, ಇಂಡಿಯನ್ ಸೆಕ್ಟರ್ ಎಂದು ಮೂರು ತರಗತಿಯ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ನಾವು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಬೇಕು. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಆಗಲೀ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಸೆಕ್ಟರ್, ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು, ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ತರಗತಿಯ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಸ್ವಾಪ್ನ ಮಾಡಬೇಕಾದಂತಹ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಕೆಲವು ಜನ ಮುಂದೆ ಬಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ನಮ್ಮ ದೇಶ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ವಕ್ಕಲುತನದ ದೇಶ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ 100ಕ್ಕೆ 85 ಜನ ವಕ್ಕಲುತನವನ್ನು ಹೊಂದಿ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಆಹಾರ ಉಡುಪು ಮತ್ತು ಇತರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಬೆಳೆದು, ಸಂಗ್ರಹಮಾಡಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಿಗೂ ಕೊಡತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ಕೆಲಸಗಾರರು ಯಾರು ಎಂದರೆ ಅವರು ವಕ್ಕಲಿಗರು ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ವಕ್ಕಲುತನವನ್ನು ಮಾಡಿ ಒಂದು ಮಹತ್ವವಾದ ಹತ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ಪ್ರದೇಶ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಾನು ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿನಲ್ಲೇ ಒಕೆ ಇಡೀ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ರಾಯಚೂರು ಜಿಲ್ಲೆ ಹತ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ಹತ್ತಿಯ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೂ ಅತಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಪ್ರದೇಶ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಈ ಒಂದು ರಾಯಚೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ನುಮಾರು ಒಂದು ಲಕ್ಷ 25 ಸಾವಿರ ಬೇಲು ಹತ್ತಿಯನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಿ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ, ಆಂಧ್ರ, ಮತ್ತು ಮದ್ರಾಸು ಪ್ರಾಂತಗಳಿಗೆ ರೈಲ್ವೆಯ ಮುಖಾಂತರ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಅಂಕಿ ಸಂಖ್ಯೆ

(ಶ್ರೀ ಎ. ಶರಣಪ್ಪ)

ಗಲು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಇವೆ. ಇಂಥಾ ಮುಖ್ಯವಾದ ಹತ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಬೇಕಾದಂತಹ ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಅವಶ್ಯಕ ಇದೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನೂ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದವನ್ನೂ ನಾನು ವಂದಿಸದೆ ಇರಲಾರೆ. ಏತಕ್ಕೇಂದರೆ ನಮ್ಮ ರಾಯಚೂರು ಜಿಲ್ಲೆ ಹೆಚ್ಚು ಹತ್ತಿ ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ಒಂದು ಪ್ರದೇಶ ಎಂದು ಕಂಡುಹಿಡಿದು, ಕೆಲವು ತಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮ ರಾಯಚೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಒಂದು ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಸೆಕ್ಟಾರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸ್ಪಿನ್ನಿಂಗ್ ಮಿಲ ಅನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪೂರೈತ್ಯಾಹ ಕೊಟ್ಟು ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಪಡೆಯತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ಸಮಯವನ್ನು ಹೊರಕಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಅನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಾಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಅದನ್ನು ನಾವು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಿದಂತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಅಂಕಿ ಸಂಖ್ಯೆಗಳನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ನಿಂತಿದ್ದೇನೆ. ರಾಯಚೂರಿನಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರ ಪದ್ಧತಿಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಸ್ಪಿನ್ನಿಂಗ್ ಮಿಲ್ಲನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಲು ಇದುವರೆಗೆ ಸುಮಾರು 50 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಣೆ ಮಾಡಿದೆ, ಇನ್ನೂ ಒಂದೆರಡು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಗಳೂ ಸಹ ಬಂದಿವೆ. ಈ ಎಮರ್ಜೆನ್ಸಿ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದು ಕೆಲಸಗಳ ದೆಸೆಯಿಂದ ವಸೂಲು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಹಣವನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಣೆ ಮಾಡಲು ಸಮಯ ನಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ರಾಯಚೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು 10-15 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಬೇಕಾದರೂ ಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡಲು ತಯಾರಾಗಿದೆ. ಈಗ ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ರಾಯಚೂರಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಪಿನ್ನಿಂಗ್ ಮಿಲ್ಲನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಲು ಸರ್ಕಾರದವರು ಫೈನಾನ್ಸಿಯಲ್ ಅಸಿಸ್ಟೆನ್ಸ್ ಕೊಡಬೇಕಾದರೆ ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಸೊಸೈಟಿಯವರು ತಮ್ಮ ಭಾಗದ ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಹೊರತು ಸರ್ಕಾರದ ಫೈನಾನ್ಸಿಯಲ್ ಅಸಿಸ್ಟೆನ್ಸ್ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ.

ಏಕೆಂದರೆ ಈಗ ಒಂದು ತಿಂಗಳ ಮುಂದೆ ಮದ್ರಾಸಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಸ್ಪಿನ್ನಿಂಗ್ ಮಿಲ್ಲನ್ನು ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಸೆಕ್ಟಾರ್ ಮೇಲೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗತಕ್ಕದ್ದಿದೆ ಎಂದು ಡೆಕ್ಕನ್ ಹೆಲ್ತ್ ನಲ್ಲಿ ಒದ್ದಿದ್ದೇನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕೂಡ 10-15 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಮಾಡಿ, ಸರ್ಕಾರದವರು ಭಾರತ ದೇಶದ ಒಂದು ಉತ್ಪಾದನೆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ, ಹಣದ ಗ್ಯಾರಂಟಿಕೊಟ್ಟು, ಮೆಷಿನ್ ಕೊಂಡು ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯನ್ನು ಎಸ್ಟಾಬ್ಲಿಷ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅನುಮತಿ ಕೊಟ್ಟು ಕಾರಣದಿಂದ ಇದು ಕಾರ್ಯಗತವಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ ನಮ್ಮ ರಾಯಚೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಸ್ಪಿನ್ನಿಂಗ್ ಮಿಲ್ ಏನು ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದೇವೆ ಅದು ರಾಜಧರಾಯಾಕವಾಗಬೇಕಾಗಿ ದ್ದರೆ ಅದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅದು ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಸೆಕ್ಟಾರ್ ಅಧಾರದ ಮೇಲೆ ಆಗಬೇಕು ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಕೂಡ ಇದೆ. ಸರ್ಕಾರ ಈ ಒಂದು ಅವಕಾಶವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಹಾಯ ಹಣ ನೀಡಿ ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಸುಮಾರು ಒಂದು ಲಕ್ಷ ಬೇಲಿ ಹೊರಗಡೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಒಬ್ಬ ಒಕ್ಕಲಿಗ ಈ ಮಾಲನ್ನು ರಾಯಚೂರಿನಲ್ಲಿ ಮಾರಿದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಬೆರೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಮಾಲನ್ನು ಕಮಿಷನ್ ಏಜೆಂಟಿಗೆ ಮಾರಿ, ಅದು ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ, ಆಂಧ್ರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿ ಟೆಕ್ಸ್ಟೈಲ್ ಮತ್ತು ಸ್ಪಿನ್ನಿಂಗ್ ಮಿಲ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ನೂಲು ಆಗಿ ನಮ್ಮ ರಾಯಚೂರೂ, ಗುಲ್ಬರ್ಗ ಮತ್ತು ಬೀದರ್ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಿಗೆ ಬರೆಬೇಕಾದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಕಿಮ್ಮತ್ತು ಅಂತರ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗೆ ಸಿಗತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು, 15 ರೂಪಾಯಿ ಆಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ಬಟ್ಟೆ ಬೆರೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗೆ ಕೆಲಸ ಸಿಗತಕ್ಕಂಥ ಅವಕಾಶ ಕೂಡ ನಮಗೆ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸ್ಪಿನ್ನಿಂಗ್ ಮಿಲ್ಲು ಈ ಒಂದು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಸ್ಪಿನ್ನಿಂಗ್ ಮಿಲ್ಲಿಗೆ ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಸಿಗುವುದು 2-3 ತಿಂಗಳಾದರೆ ತಡವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯವೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಅಥವಾ ಹಣದ ಬಗ್ಗೆ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಒಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯವೆನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಮೆಷಿನ್ ತಯಾರಾಗಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಶೇಕಡ 10 ರಷ್ಟು ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಅಷ್ಟು ಹಣ ಇದೆ. ಇನ್ನೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಒಂದು ಸ್ಪಿನ್ನಿಂಗ್ ಮಿಲ್ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ದ್ದರೆ, ಇಷ್ಟೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮೊನ್ನೆ ಡೈರೆಕ್ಟರುಗಳ ಒಂದು ಮೀಟಿಂಗಿನಲ್ಲಿ 65 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಯ ಯೋಜನೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಪ್ರಕಾರ 15 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಫೇರ್ ಕಾಂಟ್ರಿ ಆಮೆಂಟ್ ಕಲೆಕ್ಟ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧಾರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದಾದ ನಂತರ ಸರ್ಕಾರ ಸಹಾಯ ಧನವನ್ನು ಬ್ಯಾಂಕಿನಿಂದ ಸಾಲದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಇನ್ನಿತರ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಬೇಕು.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ ಪಹಾಬಾದ್ ಮತ್ತು ವಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಲೈವ್‌ಶ್ಯೂಟ್ ಸಿಗುತ್ತದೆ, ಸಿಮೆಂಟ್ ಸಿಗದೆ ಬಹಳ ಜನರಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆ. ವಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಿಮೆಂಟ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಯನ್ನು ಪಬ್ಲಿಕ್ ಸೆಕ್ಟರ್‌ನಲ್ಲಿ ಗೌವರ್ನಮೆಂಟಿನವರು ಎಸ್ಟಾಬ್ಲಿಷ್ ಮಾಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ಬರಿ ಈ ಒಂದು ಭಾಗದ ಜನಗಳಿಗೇ ಕೆಲಸ ಒದಗಿಸಿದಂತೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಿಂದ ರಾಜ್ಯದ ನಿರುದ್ಯೋಗ ನಿವಾರಣೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆ, ಮೈಸೂರು ಸ್ಟೇಟಿನಲ್ಲಿ ಸಿಮೆಂಟ್ ಕೊರತೆಯನ್ನು ದೂರ ಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ.

ಕೋಲಾರ ಗೋಲ್ಡ್ ಮೈನಿಂಗ್‌ಗಳನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದೆ, ಹೆಚ್ಚು ಗೋಲ್ಡ್ ಮೈನಿಂಗ್ ಕೂಡ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚೆ ನಡೆದಿದೆ. ರಾಯಚೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೊನ್ನಕುಡಿ ಅನ್ನುವ ಕಡೆ ಬಂಗಾರದ ಗಣಿ ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಬಂಗಾರ ಇದೆ ಅನ್ನುವುದು ಶೋಧಿಸಿ ನಿಶ್ಚಯ ಸಿಪ್ಪಾರೆ. ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಅತ್ತಕಡೆ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು. ಇಂಥ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಚಿನ್ನಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಗಣಿ ಕಡೆ ಗಮನ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಸಮಯವಾಗಿದೆ.

ಸ್ಪಿನ್ನಿಂಗ್ ಮಿಲ್ಲು, ಸಿಮೆಂಟ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಮಾಡಿದರೆ ಅಷ್ಟೇ ಸಾಲದು. ತುಂಗಭದ್ರಾ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ಎಕರೆಯಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬಿನ ಒಂದು ಉತ್ಪಾದನೆ ನಮಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ನಮ್ಮ ಗಂಗಾವತಿ ಶುಗರ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗೆ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಪಾರ್ಟಿಯೊಬ್ಬರಿಗೆ ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು ಅದು ಏನೋ ಕೆಲವು ತೊಂದರೆಗಳ ಮೂಲಕ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಹಾಕಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಕೊ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಬೇಸಿಸ್ ಮೇಲೆ ನುಮಾರು 3-4 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಹಣವನ್ನು ಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡಿ, 4 ವರ್ಷದ ದಿವಸ ಸಹಕಾರ, ಬೆಂಬಲ ಒಂದು ವೇಳೆ ಬಂದಿದ್ದರೂ ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮೈಯುಕ್ಕವಾಗಿ ಯಾರಾದರೂ ಮುಂದೆ ಬಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಪರವಾನಿ ಕೊಡುತ್ತೀರ. ಹಾಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಸೆಕ್ಟಾರಿಗೆ ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಕ್ಯಾನ್ಸಲ್ ಮಾಡುವುದು ಬೇಡ, ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಸಿಕ್ಕಬೇಕೆಂದು ಎರಡನೇ ಒಂದು ಬಾರಿ ಹಣವನ್ನು ಕಟ್ಟಲಾಗಿದೆ; ಈಗಲಾದರೂ ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಸಿಕ್ಕುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಇಂಥಂಥ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಸಾ ಪನೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಅಲ್ಲಿಯ ರೈತರ ವಿಳಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ, ರಾಜ್ಯದ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿ ಅನೇಕ ಜನರಿಗೆ ಕೆಲಸ ಸಿಗುವ ಸಮಯವನ್ನು ಕೆಲಸಲು ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿ, ಈ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

† ಶ್ರೀ ಪಿ. ವೆಂಕಟಗಿರಿಯಪ್ಪ (ಕೋಲಾರ).—ಸಭಾಪತಿಗಳೆ, ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ದೇಶ ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭಾರತ ದೇಶದಲ್ಲೇ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮುಂದುವರಿದಂಥ ರಾಜ್ಯ. ಸರ್ ಎಂ. ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯನವರ ಪ್ರಯತ್ನದ ಫಲವಾಗಿ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹತ್ತಾರು ಸರ್ಕಾರಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಸ್ಥಾಪಿತವಾದುವು ಮತ್ತು ಅವರ ಒಂದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಆ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಥಮಸ್ಥಾನ ದೂರಕತು. ಆದರೆ ಈಗ ಈ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರ್ಕಾರ ಬಂದಮೇಲೆ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಏನೊಂದು ಹೆಸರಿಡುತ್ತೀ ಆ ಹೆಸರು ಹೋಗಿ, ಕೈಗಾರಿಕಾ ಪ್ರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗಿಂತ ಹಿಂದಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಸರ್ಕಾರ ನಡೆತಕ್ಕಂಥ ಪ್ರೇಸಿಲೇಟ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ, ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕಲ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಮತ್ತುತರ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ನವ ಗೆ ಎದಗಿನಿರುವ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ನ ಪೀಟ್ ನೋಡಿದರೆ, ಅನೇಕ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತ ಇದೆ. ಫೇರ್‌ಸಿಟ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯಲ್ಲಿ ರಾಸು ಆಗುತ್ತಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಮಲ್ಲಪ್ಪ.—ಅದು ರಾಸ್‌ನಲ್ಲಿ work ಮಾಡುತ್ತ ಇಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಪಿ. ವೆಂಕಟಗಿರಿಯಪ್ಪ.—ಈ ದಿವಸ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಆದಳತೆ ದಕ್ಕತೆ ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಈ ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆ ಇಲಾಖೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಒಂದು ಕೇಡರ್ ಇಲ್ಲದೆ ಇದಕ್ಕೆ ಮಾನ್ಯೇಜಿಂಗ್ ಡೈರೆಕ್ಟರುಗಳನ್ನು ಉನ್ನತ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಹಾಕುವುದು ಮತ್ತು ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಇಲಾಖೆಗಳಿಗೆ ರೆವಿನ್ಯೂ ಜನರನ್ನು ನೇಮಿಸುವುದು ಒಂದು ಕಾರಣವೆಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ದಿವಸ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಇಲಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ದಕ್ಷತೆ ಮತ್ತು ಒಂದು ನೈಫುಣ್ಯತೆ ಆದಳತೆವಲ್ಲ ಇರಬೇಕಾದರೆ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಇಲಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಳಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಜನಗಳು ಉನ್ನತ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕಾದ ಅವಕಾಶವಿರಬೇಕು. ಆದರೆ ರೆವಿನ್ಯೂ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಮಾನ್ಯೇಜಿಂಗ್ ಡೈರೆಕ್ಟರು ಮುಂತಾದ ಉನ್ನತ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ನೇಮಿಸುವ ಪದ್ಧತಿ ಕೂಡಲೇ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ಕೋಲಾರಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದ ಪರವಾಗಿ ಒಂದು ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ತೆರೆಯುತ್ತೇವೆಂದು ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಒಂದು ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ಗೋಲಿಬಿದನೂರುನಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದು ಬಹಳ ಸಂತೋಷ

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ವೆಂಕಟಗಿರಿಯಪ್ಪ)

ಕರವಾಡುವಿಷಯ. ಆದರೆ ಈ ಕಾರ್ಖಾನೆಗೆ ಇದುವರೆಗೂ ವ್ಯಾನೇಜಿಂಗ್ ಡೈರೆಕ್ಟರನ್ನು ನೇಮಿಸದೆ ಅವನಿಲ್ಲಾ ಒಂದು ಖಾಸಗೀ ಜನರಿಗೆ ವಹಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ವೈವಾಹಿಕಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿರುವುದು ತರಿಯಾದ ಪದ್ಧತಿ ಅಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಕಾರ್ಖಾನೆಗೆ ಕೂಡಲೇ ವ್ಯಾನೇಜಿಂಗ್ ಡೈರೆಕ್ಟರನ್ನು ನೇಮಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಕೋಲಾರ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಒಂದೆರಡು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಬಾಗೇಪಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಾರ್ಖಾನೆ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಗಿ ಫಿಂಟುಪರ್ಷ್‌ಗಳಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಬಗ್ಗೆ ಕಳೆದ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಹೇಳಿದ್ದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಮೂರು-चार्लು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬಂಡವಾಳವೂ ಇಲ್ಲ ಹೀಗಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದ್ದರೂ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯು ಇರಾಖೆಯವರ ಒಂದು ಅನವೈಕಾರದಿಂದ ಇದುವರೆಗೂ ಏನೊಂದು ಗಮನವೂ ವಾದ ಪ್ರಗತಿ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನೆ ಅಲ್ಲಿರುವ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗೆ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೊರತು ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿ ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳು ನಡೆದಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಮಲ್ಲಪ್ಪ. —ತಾವು ಹೋಗಿ ನೋಡಿದೀರಾ?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ವೆಂಕಟಗಿರಿಯಪ್ಪ. —ನಾನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಅದು 300 ಗುಗಳ ಹಿಂದೆ ನೋಡಿದ್ದೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಏನಾದರೂ ಅದು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ನನಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷಕರವಾದ ವಿಚಾರವಾಗಿದೆ. ಆದಕ್ಕಾಗಿ ದಂತಿಗಳಿಗೆ ಪಂದನೆಗಳನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕೋಲಾರದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಇಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಬಹಳ ದಿವಸಗಳಿಂದ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇಲ್ಲಿ ಭಾರಿ ಅಂತಹ ಒಂದು ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಕೋಲಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಉಣ್ಣೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಇರಾಖೆಯವರು ಸುಮಾರು 10 ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕೋಲಾರದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಉಣ್ಣೆ ರಫ್ತಾಗುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಡೆಸುತ್ತವೆ. ಅಂಥದನ್ನು ಇನ್ನೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಸರ್ಕಾರ ಏಕೋ ಮೆರೆಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ನನ್ನ ಕೈಗಾರಿಕೆಯೆಂದು ಇದನ್ನು ಮಾಡಿರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೆಲವು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕೋಲಾರದ ಉಣ್ಣೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ತಂದು ಬಿಸಿ ಮಿಲನವರು ಈ ದಿವಸ ಕೋಟಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಉಣ್ಣೆ ಸಿಗುವಷ್ಟು ಎಲ್ಲೂ ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಉಣ್ಣೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಮಾಡಿ ಅಲ್ಲಿನ ಹೆಚ್ಚು ಜನರಿಗೆ ಒಂದು ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡಲು ತಕ್ಕ ಮೋಜನೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೂಡಲೇ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಈ ದಿವಸ ಕೋಲಾರದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ನಿರುದ್ಯೋಗವಿದೆ ಹಿಂದೆ ಮೆಕಾನ್ಸೆಜ್ ಮೆಷಿನ್‌ಗಳಿಂದ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರಲ್ ಇಂಪ್ರೊವ್‌ಮೆಂಟ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಕಾರಣಾಂತರದಿಂದ ಆ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದುದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಈಗ ನೂರಾರು ಜನಗಳು ನಿರಾಧ್ಯೋಗಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಯೇ ಅಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದರಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಉದ್ಯಮವಿದೆ. ಅಲ್ಲಿರುವ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಬಹಳ ಹೀನಸ್ತಿಕೆಗೆ ಬಂದು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ನಡೆಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಸಾವಿರಾರು ಜನರು ನಿರಾಧ್ಯೋಗಿಗಳಾಗಿ ಅವರ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪರಿಸ್ಥಿತಿಯುಂಟಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ಈ ದಿವಸ ಒಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಒಂದರಲ್ಲೇ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಬೇರೆ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆ ತುಂಬಾ ಅನ್ಯಾಯವಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಆದ ಕಾರಣ ಈ ವರ್ಷವಾದರೂ ಕೋಲಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ಒತ್ತಾಯ ಪಡಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಮುಖವಾಗಿ ಈ ದಿವಸ ಆಕಾರೋತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡುವಾಗಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಆಧುನಿಕ ವ್ಯವಸಾಯ ಉಪಕರಣಗಳು ಉತ್ಪಾದಕ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕೋಲಾರದಲ್ಲಿ ನಿಜವಾಗಿ ಒಂದು ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಪುನಶ್ಚೆ ಹೆಚ್ಚು ಅನುಕೂಲವಿದೆ. ಕೂಡಲೇ ಅಂತಹ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯನ್ನು ಕೋಲಾರದಲ್ಲಿ ತೆಗೆಯಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

†ಶ್ರೀ ಚಿ. ಮಾದಯ್ಯಗೌಡ (ರಾಮನಗರ). - ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ದೇಶದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ದಿಗ್ವಿಜಯವಾಗಿ ಕೊಂಡ ಸರ್. ಎಂ. ಎಶ್ವರಯ್ಯನವರು ಹುಟ್ಟಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೋಸ್ಕರ ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಾ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ತರಹ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಇನ್ನೂ ಅತಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯಬೇಕೆಂಬುದು ಎಲ್ಲರ ಆಶೆಯಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರೂ ಸಾಲದು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಿದರೂ ಸಾಲದು ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ವಾಸಿಗಳಿಗೆ ಅದರಲ್ಲೂ ರೈತರ ಜನಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾದಂಥ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಒಂದೇ ಒಂದು ಇಂಪ್ಲಿಮೆಂಟ್ಸ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಹಾಸನ ಒಂದರಲ್ಲಿದೆ. ಇದರೊಳಗೆ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು implements ರೈತರ ಜನಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾದಂಥ ಸಾಮಾನುಗಳು ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನಾದರೂ ಬಹಳ ಸಂಕೋಚದಿಂದ ನಿವೇದಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಇಂಪ್ಲಿಮೆಂಟ್ಸ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯನ್ನು ಅಧುನಿಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡದೆ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲಾಶವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಹೊಸ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳನ್ನು ತರಿಸದೆ, ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಎದ್ದುಬಿಟ್ಟು ಸರಬರಾಜು ದೊರೆತು ಹೋದರೆ, ಇತರ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸದ ಇರುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿನ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳು ಎಷ್ಟು ತೀವ್ರವಾಗಿ ನಡೆಯಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅಷ್ಟು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ರೈತರಿಗೆ ಬೇಕಾದಂಥ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಕಾರ್ಯ ಈ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ತುರ್ತುಕಾರವೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ helmet ಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಉದ್ದೇಶಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿಯುತ್ತೇನೆ. ಯುದ್ಧ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ helmet ಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು ಯಾವರಿಗೆ ಅವಶ್ಯಕವೋ ಅದೇರಿಗೆ ಈ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ರೈತರಿಗೆ ಬೇಕಾದಂಥ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು ಕೂಡ ಅಷ್ಟೇ ಅವಶ್ಯಕವೆಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಮನಗಾಣಬೇಕು. ಮತ್ತೊಂದು ವಿಚಾರವೇನೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ತಯಾರಾಗ ತಕ್ಕ ರೈತನಿಗೆ ಬೇಕಾದಂಥ ಸಲಕರಣೆಗಳು ದೇಶದ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಂತಗಳಿಗೂ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಒದಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದು ನಿಜವಾದರೂ ಸಹ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲೂ ಒಂದೇವಿಧವಾದಂಥ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನು ರೈತರ ಜನಗಳು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಏನೊಂದು ಸೇಗಲಿನ ಗುಳ ಅಥವಾ ಒಂದು ಗುದ್ದಲ. ಇತ್ಯಾದಿ ವ್ಯವಸಾಯೋಪಕರಣಗಳು ಬೇಕೋ ಅವು ನೆರೆಯ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಲಕರಣೆಗಳು ಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಯಾವ್ಯಾವ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಸಲಕರಣೆಗಳು ಬೇಕಾಗಿರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಸ್ಥಳೀಯವನ್ನು ತರಿಸಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿನ ಮಾರ್ಕೆಟ್ಗೆ ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟರೆ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿದರೆ ರೈತರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ ರೈತರ ಜನಗಳ ಕಾರ್ಯ ಅಷ್ಟು ತ್ವರಿತವಾಗಿ ನಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ನಿವೇದಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಉದಾಹರಣೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ರಾಮನಗರದ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಗುಳ, ಪಚ್ಚಿ ಮುಂತಾದ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕಬ್ಬಿಣ ನಿಕುತಿಲ್ಲ. ಕಬ್ಬಿಣ ನಿಕುತದ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಅನುಕೂಲವಿಲ್ಲ. ಆಯಾಯ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೇನೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಮದಿಗಳನ್ನು ತರಿಸಿಕೊಂಡು, ಇಂಪ್ಲಿಮೆಂಟ್ಸ್ ಕಾರ್ಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ಮಾಡಿಸಲು ಅವಕಾಶವಿರಬೇಕು. ಚಿಕ್ಕಪುಟ್ಟ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ವ್ಯವಸಾಯೋಪಕರಣಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯದು. ರಾಮನಗರದಲ್ಲಿ ಪೈಲಟ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯನ್ನು ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದರು. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಹೆಚ್ಚು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿರುವುದು ಎಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕವಾಯಿತು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ವರದಿ ತರಿಸಿ, ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಮಾತ್ರ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಹಣವು ಮೃತ್ಯು ವಾಯುತೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಅವರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಾಯಿತೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

11 A.M.

ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ರೇಷ್ಮೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಸಂಬಂಪಟ್ಟ ಹಾಗೆ, ಫಿಲೇಟ್ ಕಾರ್ಖಾನೆ, ಎಲಿಂಗ್ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಿವೆ. ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿರುವ ಈ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಸೂಕ್ಷ್ಮರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಯಿರುವುದರಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಅವರ ನಷ್ಟವಾಗಿದೆಯೆಂಬ ಭಾವನೆಯಿದೆ. ಈ ಕಾರ್ಖಾನೆ

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಮಾದಯ್ಯಗೌಡ)

ಗಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅದರ ಫಲವಾಗಿ ರೇಷ್ಮೆ ಕೈಗಾರಿಕೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮುಂದುವರಿಯಲು ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಫಿರೇಚರ್ ಮತ್ತು ವೀವಿಂಗ್ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಇನ್ನೂ ನಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿವೆ, ಹೀಗೆ ನಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದು ಖಾಸಗಿ ಉದ್ಯಮವಾಗಿದ್ದರೆ ನಷ್ಟಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗಲೂ ಖಾಸಗಿ ಫಿರೇಚರುಗಳಲ್ಲಿ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಇಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಏಕೆ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿದೆ ?

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಮಲ್ಲಪ್ಪ.—ಇದು ಮೊದಲು ಖಾಸಗಿ ಕಾರ್ಖಾನೆ ಸ್ವಾತ್ ಕಂಪೆನಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಆಗ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಎಂದು ಸರ್ಕಾರ ವಹಿಸಿಕೊಂಡಿತು.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಮಾದಯ್ಯಗೌಡ.—ಸರ್ಕಾರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ನಷ್ಟವಿಲ್ಲದಂತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಯೇ ?

Mr. SPEAKER.—It is one year after Government took it over. Has a report been published, ?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಮಾದಯ್ಯಗೌಡ.—ಈ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಲ್ಲಿ ನಷ್ಟವಾಗುವುದು ಶೋಚನೀಯ. ಹೀಗೆ ನಷ್ಟವಾಗದೇ ಉರವಂತೆ ಅಲ್ಲಿ ಏನು ಶೋಷಣೋಪಗ್ರಹವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ನೋಡಿ ನಿವಾರಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ರೇಷ್ಮೆ ಇಲಾಖೆ ಎಷ್ಟು ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನಾದರೂ ಬಹಳ ವ್ಯಸನದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಈ ಇಲಾಖೆಗಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ತುಯಾರಾಗುತ್ತಿರುವ ರೇಷ್ಮೆ ಅಂತರ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮ ಬಯಕೆ. ಆದರೆ ಈಗ ಅಂತರ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರಿನ ರೇಷ್ಮೆಗೆ ಯಾವ ಬೆಲೆಯೂ ಇಲ್ಲದಂತಾಗಿದೆ ಎಂದು ವ್ಯಸನದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ರೇಷ್ಮೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಉಪ್ಪು ನೇರಳೆ ಬೆಳೆಯುವ ರೀತಿ ಆಗಬೇಕೋ ಆ ರೀತಿ ಆಗಲು ಇದರಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವಿರಬೇಕೆಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡಲು ರೈತರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಸಹಾಯವಾಗಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಸಹಾಯ ದೊರಕಿಲ್ಲ. ರೇಷ್ಮೆ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಎಷ್ಟು ಉತ್ತಮ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರಬಹುದಾಗಿತ್ತೋ ಅಷ್ಟು ಉತ್ತಮ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಇದು ಶೋಚನೀಯ. ಆದಕಾರಣ, ಇದರಲ್ಲಿ ಏನು ದೋಷಗಳಿವೆಯೋ ಅದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಅದನ್ನು ಹಾಗೆ ತೆರಿಗೆ ಬಾಕಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ನಮ್ಮ ರಾಮನಗರ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಎಸ್ಟೇಟ್ ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದಾಗ ಅದರಿಂದ ಆ ಪ್ರಾಂತದ ಜನರಿಗೆ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆಂಬ ಭಾವನೆಯಿತ್ತು. ಅದರಂತೆಯೂ ಬಹುಶಃ ಇತರ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಎಸ್ಟೇಟ್‌ಗಳಂತೆಯೇ ಆಗುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಆ ಪ್ರಾಂತದ ಜನರು ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿಲ್ಲ; ಅವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ರಾಮನಗರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಬ್ಬರು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಅದರ ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಮೈಸೂರಿನವರಲ್ಲದೆ, ಇತರ ಪ್ರಾಂತಗಳವರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಎಸ್ಟೇಟಿನ ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಪಡೆದು ಸಹಾಯ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಆಗ ಬಾರದೆಂದು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ (ತೀರ್ಥಹಳ್ಳಿ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಸಭೆಯ ಮುಂದಿರುವ ಈ 21, 28, 44 ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಾ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಖೋತಾ ನಿರ್ಣಯಗಳ ಮೂಲಕ ಸರ್ಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದಿದ್ದೇನೆ. ಮೊದಲು ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟು ಸೇರಿಸಿರುವಾಗ 26ನೆಯ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನೂ ಇದರೊಡನೆ ಏಕೆ ಸೇರಿಸಿಲ್ಲವೋ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದರ ಬೆಲೆ ನನಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರನೇಕರು ದಿವಂಗತ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯನವರ ಹೆಸರನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಅದು ಸಮಂಜಸವೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದೇನೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಅವರು ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಹಾಗೂ ಸಹಕಾರೋದ್ಯಮಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬಹುದೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯ ಅನೇಕ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಹಾಗೂ ಪ್ರಮುಖರಾಗಿದ್ದರು. ಈಚೆಗೆ ಒಂದು ದಿವಸ ಅವರು ನೊಂದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿದ ವಿಷಯವನ್ನು ಸಭೆಯ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಪ್ರಧಾನಿಯವರು ಹಿಂದೆ ಜೊಗಿಗೆ ಕೋದಾಗ ಭದ್ರಾವತಿಯ ಮೂಲಕ ಹಾಡು ಹೋದರು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಕಾಲ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ಅದು ದುರದೃಷ್ಟಕರವೆಂದು ಅವರು ನೊಂದು ಹೇಳಿದರು. ಈ ಹೊತ್ತು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡಬೇಕು, ದೇಶದ ಬಡ

ತನವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದೇವೆ. ಆದರೆ ಸರಕಾರ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು, ಯಾವ ಆರ್ಥಿಕ ತತ್ವದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು, ದೇಶದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಎಂಬುದನ್ನು ಎನ್ನೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಖಾಸಗಿ ಮತ್ತು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬರ್ಚಬೇಕು, ಬದುಕಬೇಕು ಎಂಬ ನಿರ್ವಾಹವನ್ನು ತಮ್ಮ ಮುಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಆದರೆ ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ನಾವು ನೋಡುವುದಾದರೆ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶ ಬಹಳ ಹಿಂದುಳಿದಿರುವ ದೇಶ. ಎಲ್ಲ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಹಿಂದುಳಿದಿದೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ನಾವು ಇಂತ ದೇಶಗಳ ಮುಂದೆ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ನಿಲ್ಲಬೇಕಾದದ್ದು ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲ ಅವರ ಮಟ್ಟವನ್ನು ನಾವು ಮುಟ್ಟಬೇಕಾದರೆ ಯಾವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಮೊದಲು ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಬೇಕು. 'ಕಂಪೈಡಿಮಾರ್ಗ್' ಕಂಪನಿಯುಂಥ ಕಂಪನಿಯ ಮುಂದೆ ನಮ್ಮ ಭರಾಯಿ, ರೂರ'ಕೆಲಾ ದುರ್ಗಾಪುರ ಮತ್ತು ತಾತಾ ಕಬ್ಬಿಣ ಮತ್ತು ಉಕ್ಕಿನ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಎಂತಹ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ನಿಂತಾವು? ಪ್ರಧಾನಿಗಳು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಕಳೆದ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ದೇಶವನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿರುವು, ಕೈಗಾರಿಕಾಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿರುವು, ಅದರಿಂದ ಯುದ್ಧದ ಸಲಕರಣೆಗಳ ನಿರ್ಮಿತಿಯ ಕಡೆ ಗಮನ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ, ಅದರಿಂದ ಚೀನಾದವರು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ನಿಜವಲ್ಲ, ನಾನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮಂತೆ ಚೀನೀಯರೂ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆಹಾರೋತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಹಿಂದಿದ್ದರು, ತರ್ಯಾರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ನಮಗಿಂತ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೇನೇ ಎದುರಿಸಿ, ಮತ್ತು ಭದ್ರಾವತಿ ಕಾರ್ಖಾನೆ ವಿಷಯದಲ್ಲೇನಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ದೋಚನೆಮಾಡಿ ಈಚೆಗೆ ಹಣಕಾಸಿನ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಭದ್ರಾವತಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ 50 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೂ ದಿಗ್ವಿಭಾಗ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆ ನಡೆಸುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಆಡಳಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಹೇಗಿದೆ ಎಂದು ನೋಡಬೇಕು. ಒಬ್ಬ ಕೆಲಸಗಾರ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ತಾನು ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಬೇಕು, ಅದಕ್ಕೇನು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ಆಸೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದು ಅದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ, ಕಾರ್ಖಾನೆಯ ಕೆಲಸ ನಿಂತರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಅವನಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ, ತನ್ನ ಪ್ರಮೋಷಣ, ಜಾಗ್ ಉನ್ನತಿ ಮುಂತಾದುವಕ್ಕೆ ಏನುಬೇಕೋ ಅದನ್ನು ಮಾಡಲು ಮುತುವರ್ಜಿ ವಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಕೆಲಸಗಾರರು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದಾಗ ಎಕ್ಸ್‌ಪೆನ್ಸೆ ನೇಷನಲ್ ಕೇಳುತ್ತಾನೆ. ಇಂಥದರಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಹೆಚ್ಚು. ಚಿನ್ನದ ಗಣಿಗೆ ವಿರಾಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಮಾಡಿ ಕುರ್ಚಿಹಾಕಿ ಕೂಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಏಕೆ? ಆಳವಾಗಿ ಮೈನಿಂಗ್ ಮಾಡಲು ಒಳ್ಳೆಯ ಅನುಭವವಿರುವವನು ಹಾಕಬೇಕಾದ್ದೂ ಬಿಟ್ಟು ಇಂಥ ವರನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಚಿನ್ನದ ಗಣಿಯನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಿಂದ ನಮಗೆಷ್ಟು ಸಹಾಯ ದೊರೆಯುತ್ತದೆಂದುಹೇಳಿಲ್ಲ. ಹುಟ್ಟಿ ಚಿನ್ನದಗಣಿ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂಬುದು ಇನ್ನೂ ತಿರ್ವಾಸವಾಗಿಲ್ಲ. ಈಗ ಚಿನ್ನದ ಬೆರೆ ಕಡಮೆಯಾಗಿದೆಮೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಕಳಕರೆಂಟ್ ಲಸ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಕೇಂದ್ರ ಎಲ್ಲಾ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆ, ಹೇಗೆ ನಡೆಸಬೇಕು ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸರ್ಕಾರ ವನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಹಾಗೆ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲೂ ಲಾಭ ಬರುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಕೈಗಾರಿಕಾ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಪದೇ ಪದೇ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಬಹಳ ಅಶ್ವರ್ಯಕರವಾದಮಾತು. ಆದರೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ನಡೆಸಬಲ್ಲರೆ ಎಂಬ ಅನುಮಾನವಿದೆ. ನಾನು ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಿಯಲ್ಲ, ತಜ್ಞರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇತರರ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ನಡೆಯುವ ರೀತಿ ನೀತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ನಮ್ಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು, ಅವುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು, ಉತ್ಪತ್ತಿ, ದಿವಿಡೆಂಡ್ ವಗೈರೆ ನೋಡಿದರೆ ನಾಟಕ ಯಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಸ್ಯದ ಇಂಪ್ರಿಮೆಂಟ್ಸ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಯಾವ ರೀತಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆಮೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಅದೇ ಕಿರ್ಲೋಸ್ಕರ್ ಕಂಪನಿಯು ಹೇಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದೆಮೆಂಬುದನ್ನೂ ನೋಡಬಹುದು. ಒಂದು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಬಂಡವಾಳ ಹಾಕುವಾಗ ಉತ್ಪತ್ತಿಯುಪ್ಪಿರಬೇಕು, ಅಲ್ಲಿ ತಯಾರಾದ ಸಾಮಾನುಗಳ ಬೆರೆ ಹೇಗಿರಬೇಕು, ಕಾರ್ಖಾನೆ ಏನಿರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ನಮ್ಮವರೇನಿದ್ದರೂ ಎಗ್ಜಿಬಿಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಪದರ್ಶನ ಮಾಡುವುದು. ಪೊರೆಯ ತೆರೆಯುವುದು ಇದರಲ್ಲಿ ಘಟಿಗಳು. ಗಾಲ್‌ಫೈರ್‌ರವರು ನಮ್ಮದು ಪ್ರೋಸ್ರಾಫೀಸ್ ಸಮಾಜವಾದ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಎಗ್ಜಿಬಿಷನ್ ಮತ್ತು ಪ್ರೋಸ್ರಾಫೀಸ್ ಸಮಾಜವಾದ ಎಂದು ನಾನು ಸೇರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಕೈಗಾರಿಕೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ನಾವು ಮಾಡಿರುವುದೇನು? ಒಂದು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬಂಡವಾಳ ವಿನೋದಿಸುವಾಗ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಹೇಗೆ ನಡೆಸಬೇಕು, ಹೇಗೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸಬೇಕು, ಹೇಗೆ ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ 40 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದರು.

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ)

ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ 140 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಒರ್ಬರಮಾಡಿ ಕೈಗಾರಿಕಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದರು. ಈಗ ಮೂರನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಮೂರನೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ. ಈಗ ಎಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗಿದೆ, ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯುವ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಎಷ್ಟು ಅಹಾರ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ದೊರೆತಿದೆ, ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಎಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನ್ವಲ್ಪ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಾದ ಪ ಸಾಧಾರವರು ಭಾಷಣಮಾಡಿ ಹೆಚ್ಚು ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆಂದು ನಾನು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ. ಅವರು ಎಚ್. ಎಂ. ಟಿ. ಯಲ್ಲಿದ್ದರು, ಹೆಚ್ಚು ಅನುಭವಶಾಲಿಗಳರಬೇಕು, ಅವರು ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮ ಕೂಡ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದ ಸ್ಥಿತಿ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ. ಕೆಲಸ ಒಪಗಿಸುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೂ ಕೂಡ ಕೇಂದ್ರದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರಾಜ್ಯದ ಜನರಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಕೆಲಸಗಳು ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಯಾವ ಉದ್ಯಮವನ್ನೇ ಕೈಕೊಳ್ಳಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕು. ನಮ್ಮ ನೆ ಅಡ್ಡೆಸ್ ಮೆಂಟ್ ಮಾಡಿ ಅಥವಾ ಯಾವುದೋ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬಡತನದ ಶೋಧಿಸಿ ಕಣ್ಣಿರುವುದು ವರದಿ ಕೊಡುವುದರಿಂದ ತೃಪ್ತಿಪಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನೊಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. 8-10 ವರ್ಷಗಳಿಂದಿರುವ, ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬಂಡವಾಳಹಾಕಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನೂ ಶೋಧನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಎ. ಜಿ. ಆರ್ ಸಮಿತಿ ಯವರು ಕೆಲವು ಸಲಹೆಗಳನ್ನಿತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಅಟಾನಮಸ್ ಬಾಡಿಯಾಗಿ ಮಾಡುವ ಬಗ್ಗೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸರ್ಕಾರ ಅದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದಿ, ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ರಚಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಖಾಸಗಿವಲಯದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಂತೆ ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ಸಂಸ್ಥೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ, ಬೆಳವಣಿಗೆ ಮುಂತಾದುವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಆಸಕ್ತಿವಹಿಸಿ ರಾಜ್ಯ ಬರುವಂತೆ ತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅವಗಮೇಲೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಬಂಡವಾಳ ಹಾಕಿರುತ್ತೇವೆ ಮತ್ತು ಬೇಕಾದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಮಿಕರನ್ನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನೇಮಿಸಿರುತ್ತೇವೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಬೋರ್ಡ್ ಅಥವಾ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಇದಿಲ್ಲಾ ಮಾಡುವಾಗ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ನೀತಿಯನ್ನು ನುಸರಿಸಬೇಕು. ಸಾಕಷ್ಟು ಉತ್ಪತ್ತಿಗಳಿಸಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ನಿರ್ದೇಶನಿಡಬೇಕು ಯಾವ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರಗತಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೇಕು, ಉತ್ಪತ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು, ರಾಜ್ಯದಾಯಕವಾಗುವಂತೆ ನಡೆಸಬೇಕು. ಕೊಳ್ಳುವವರನ್ನಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಕಚ್ಚಾವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಮಾರುವವರನ್ನಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಕೂಲಿಗಾರರನ್ನಾಗಲಿ ಶೋಷಣೆಮಾಡಿ ರಾಜ್ಯ ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದು ನಾನು ನಂಬುವುದಿಲ್ಲ. ಕೂಲಿಗಾರರಿಗೆ ನೀಡಬೇಕಾದದ್ದನ್ನು ಕೊಡೋಣ. ಕಚ್ಚಾವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುವವರಿಗೆ ಸ್ಪರ್ಧೆಕಾದದ್ದನ್ನು ಕೊಡೋಣ, ಕೊಳ್ಳುವವರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಬೆರೆಗೆ ಒದಗಿಸೋಣ. ರೋಪದೋಷಗಳಿದ್ದರೆ ಸರಿಪಡಿಸಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಅದಷ್ಟು ಬೇಗ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸಬೇಕು. ರೋಪದೋಷಗಳೇನಿವೆಯೆಂದು ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟುನೋಡಿ ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕು. ಬರೀ ಆಡಳಿತ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಅಥವಾ ಬೋರ್ಡ್ ಮಾಡಿ ಅಲ್ಲ ಮುಂಧಾಗಳಿಗೆ ಅಥವಾ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ರಾಜ್ಯದಾಯಕವಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಕಡುಬದವರನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೀನಸ್ಥಿತಿಗೆ ತರಬಾರದು ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

†Sri GANJI VEERAPPA (Harihar).—Mr. Speaker, we have to beat certain facts in mind before we say how far the industrial development has taken place in Mysore State. I am not so pessimistic as to say that in the field of industry Mysore has not made any progress at all. Mysore has done something and some new industries have been started and some expansion schemes in the cases of Government Electric Factory, Bhadravati Iron and Steel Works, etc., have all been under taken. But, looking at the centrally sponsored industries in Mysore when compared with those in the neighbouring States, I am one with some of my friends who feel that as many industries as have been started elsewhere, have not been started in Mysore. Sir, we were hoping that in the case of a special steel plant to be located in the South

by the Central Government, it would be at Sandur and Hospet where we get the best quality of iron ore. But, we are getting conflicting reports that the Minister Sri C. Subramanyam made a statement that such an industry would be started in the Madras State. Sir, I understand that a team of experts had been to Mysore and they have investigated into the question of availability of iron ore and the suitability of starting an industry here. I do not know what the position is and I want the Minister kindly to enlighten us in this regard. Anyway, Mysore is the best place, specially in the Sandur and Hospet region, for starting a steel industry. I hope, our State Government will take the necessary steps to impress upon the Centre to make use of the best kind of iron ore that is available at Sandur and Hospet and the other facilities that the State Government is going to offer and start that industry in our State.

Sir, let us see the conditions that exist in the State of Mysore. In spite of two Plans, our national income is not increased and our per capita when compared to the All-India per capita is small. Something must be done to improve our lot. It is an undisputable fact that economic growth of the country should be judged only by the industrial expansion schemes of the country and also the growth in the field of agriculture. Recently, we were discussing the Krishna-Godavari water distribution and on a separate occasion we would like to know the reaction of our Government about the recent announcement by the Central Government and the publication of the Gulhati Commission Report. I do not expect the Government at this moment to express their reaction. That is one aspect of the question. The other aspect is, unless the country exploits all the resources and the industrial potential and think of starting new industries, there is no hope for the country's advancement in the economic field. As I said, when compared with the neighbouring States, our per capita income is very very low. This is certainly a discouraging feature. One thing that I want to impress upon the Government is I have said this often let us not give our whole attention to the development of the heavy industries alone. We have to look to the rural parts also. Several schemes like the Rural Industrialisation Department, the Small Scales Industries Department are there but the work done by them is not sufficient. Let us see that in the village parts small industrial units spring up, because for most of the time in the year the agriculturists will have absolutely no work. His economic condition, when compared with the urban population, is really very low. Sir, to improve the economic condition of the village flock, rural industries in all the nooks and corners of the country must spring up and that is the only healthy sign of equitable distribution of wealth and real socialism in the country. Unless this is done, some people will grow richer and the poor man becomes poorer. So, Sir, I take this opportunity of suggesting that Government must concentrate their attention more on this aspect of the case, namely, to start small cottage industries in the rural areas; that alone will improve the economic condition of the villages.

(SRI GANJI VEERAPPA)

Sir, with regard to Industrial Estates, there has been some criticism. To a great extent I agree with this. In spite of the enthusiasm of the Industries Minister to improve these industrial estates, we have not yet come to the level expected. Sir, I had been to Madras and had an occasion to visit the industrial estate at Guindy. When we enter into the gate, we get a book showing Who is Who about all those that are in the industrial departments and I would ask my friends to go and see this place whenever they wanted to start industries as to what Industries should be started. Let us hope for a day to come when we would be able to say: go and see Bangalore industrial estates. Sir, something must be done in this direction. It must be more inspiring.

Sri K. MALLAPPA.—What about Harihar?

Sri GANJI VEERAPPA.—Harihar is very good. Thanks to the Minister, he wants to start a new unit there and encourage the industries there in the matter of getting some advice, especially in the matter of precision instruments to be manufactured, etc. I am personally happy because it is in my place.

Sri K. P. REVANNA SIDDAPPA.—In Tiptur and other places also there is a cry for such facilities and Government must help them also.

Sri GANJI VEERAPPA.—Sir, I take this opportunity to bring to the notice of the Government another factor, namely, starting of sugar factories. Let us not content with the existing number of industrial units. In this field, I feel, there is scope for starting several more sugar factories in Mysore. Hiriya, I am glad, is getting one and next would be Harihar. We are having a lack acre of land in Harihar and Davangere sector. If we begin to plan from now alone, we will be able to have a sugar factory there. About three or four years back, I think, the previous Ministry took a decision, so far as Chitradurga district is concerned, that Hiriya and Harihar should get sugar factories. Let Hiriya get the priority because they have collected the necessary funds and all that. But, the next should be Harihar.

About cement factory, the report of the Department of Mines and Geology is there and I must congratulate the department for having prepared such a lucid report, I have gone through that report. For the idea of starting a cement factory at Tumkur, the report is very helpful. I have been requesting the Government either to start the industry themselves or encourage private enterprise, if they come forth, not with their contribution of ten per cent. A cement factory costs crores of rupees. Especially after the announcement of the Central Budget, the private enterprise think twice before they come forward to start any of these industries for they have to part with a great part of the income by way of super-tax and other taxes. Unless Government comes forward to give them financial help, I do not think any private enterprise would come forward to start any industry. It is for the Government to think over this aspect.

I feel that the Government should take measures to tune up the Industries Department so that it may function as a reservoir of knowledge and could encourage, help and assist the industrial progress of the State. I hope our enthusiastic Industries Minister will take to heart all the suggestions made and enable the State to make much headway in the field of industries.

Mr. SPEAKER.—The reply of the Hon. Minister was scheduled to begin at 11-30 A.M. But there are 2 or 3 Members who want to speak for five minutes each. I will accommodate them. Sri Deo may speak first.

11-30 A.M.

† ಶ್ರೀ ವಿ. ಎಂ. ದೇವ್ (ಗುಬ್ಬಿ).—ನಾವು, ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ವಿಚಾರ ಚರ್ಚಿಸಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಬೆಳೆಯಬೇಕಾದ್ದು ಬಹಳ ಅಗತ್ಯ. ಆದರೆ ಈಗದಕ್ಕೂ ಮಾನ್ಯ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಸ್ನೇಹಿತರು ಮತ್ತು ನನಗೆ ಇಷ್ಟರು, ಈ ಶ್ರೀಮಾನ್ ವಲ್ಲಭನವರು. ಆದರೆ ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಿದೆವೆಂದು ಹೇಳಿದರು ಅವರು ರೇಗಿಕೊಳ್ಳದೆ ಇವುಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಲು ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಸಭಾಧ್ಯಕ್ಷರು ನಾನು ದಿನವೂ ಎಂದು—ಕುಳಿತು ಸಾಕಾಗಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಈಗ ನನಗೆ ಕೇವಲ 5 ನಿಮಿಷಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಾವು being the children of the circumstances ಅವರೂ ನಾವೂ ತಕ್ಕ ಮುರಿ ಬೀಳುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ.

Mr. SPEAKER.—The Hon. Member cannot expect to be called upon to speak on every topic.

Sri V. M. DEO.—Life is richer for both of us. We are also the children of circumstances.

Mr. SPEAKER.—The Hon. Member is making me a child at this age, it is highly objectionable.

[Laughter]

ಶ್ರೀ ವಿ. ಎಂ. ದೇವ್.—ನಾವು ಹೀಗೆಲ್ಲ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದೊಂದು ಸಂದರ್ಭ ಹಾಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಈಗ ನಾನು ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ದೆಹಲಿಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಜಿ. ಎ. ಗೌಡರವರು ನಮ್ಮ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಅವರಂಥ ಒಳ್ಳೆಯವರು ಬೇರೊಬ್ಬರಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದರು ನಾನು ಸಹ ನಮ್ಮ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ—“ I wish you God speed ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಈ ದಿವಸ ಮೈಸೂರಿಗೇಕೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ ? ಆ ಚೈನಾದವರು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಮಾಡಿದ್ದ ದುರಾಚಾರದಂಥ ಒಂದು ನಾಟಕವೇನು ಕೆಲಸವನ್ನು ಈಗ ಆ ಅಂಧರವರು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಆ ಶ್ರೀ ಸಂಜೀವರೆಡ್ಡಿ ಅವರು ಮಾಡಿರತಕ್ಕದ್ದನ್ನು ನಾನು ತಪ್ಪು ಎಂತ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ.....

Sanjiva Reddy is the pet of Peking Radio Number One. He himself once said : “ I have to say something at Delhi and do something else here in Hyderabad ”.

Mr. SPEAKER.—I cannot permit remarks to be made against the Chief Minister of a neighbouring State.

Sri V. M. DEO.—He is the Chief Minister and I have every right to speak about him. I consider him in high esteem. After all I am quoting him. These things have influenced Delhi to our detriment for ages together.

Mr. SPEAKER.—Please do not speak about river dispute now. Perhaps there may be a chance for that. Now talk about industries.

Sri C. J. MUCKANNAPPA. — Perhaps he feels that water dispute is also one of the industries.

ಶ್ರೀ ವಿ. ಎಂ. ದೇವ್. — ನಾನು ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಏಕೆ ಪ್ರಾಂಶುಗಳಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ ಎಂದರೆ — ನಮಗೆ ಇಷ್ಟು ಎರಲಿ ಇಲ್ಲದೆ ಇರಲಿ, ಎರೋಸಿ ಪಕ್ಷವ್ವರತಕ್ಕವರು ಹೇಳತಕ್ಕ ವಿಚಾರಗಳಾಗಿ ಎರೋಸಿ ಪಕ್ಷದವರಿಗೂ — ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೂ ದ್ವೇಷವೇನಿಲ್ಲ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಈ ದಿವಸ ಇಲ್ಲಿ ದೇಶದ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಆ ರೀತಿ ಭಾವಿಸಿ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಇಲ್ಲಿನ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಏನೇ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲಿ ಅವುಗಳು ದೇಶಕ್ಕೆ ಫಲಕಾರಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ಆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಾವು ಹೇಳತಕ್ಕ ವಿಚಾರಗಳಿಗೆ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಸೂಕ್ತ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕೆಂತ ನಾನೀಗ ಅವರಲ್ಲಿ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನಾವು ಎರೋಸಿ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯವರು. ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ದುಡಿದವರು ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂಶಯವೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ನಾನೂ ಸಹ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರಿನ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹಾಗೂ ಮದ್ರಾಸಿನ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಈ ಇಬ್ಬರನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಇನ್ನಾರೂ ಇಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯವರೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಲಾರೆ. ನಾನು ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಈಗ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿರುವುದಿಷ್ಟೆ. ನಮಗೆ ಈ ದಿವಸ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಂದ ಎಷ್ಟು ರಾಧ ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅಷ್ಟು ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಯಾವ ಮುಖದಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೂ ನಾನು ಅದನ್ನು ರುಜುವಾತು ಮಾಡಬಲ್ಲೆ. ಈ ದಿವಸ ಆ ಒಂದು ಕಾಯಿರಾ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಅದನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೊಂದು ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಲ್ ಇದೆ. ನಾವು ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಆರಂಭಿಸಿ ಮಾಡಿದರೆ, ಯಾವ ರೈಸಿನಲ್ಲಿ ಹೋದರೆ, ಎಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರೆ ಇದರಿಂದ ನಮಗೆ ರಾಧ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮೊದಲು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕು. ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ಮೊದಲು ಮೈಸೂರು ದೇಶದ ಭೂಪರಿಮಾಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಅಪೇಕ್ಷಿತವಾದ ಕಚ್ಚಾವಸ್ತು ಎಲ್ಲ ಹೇರಳವಾಗಿ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ, ಇದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಹವಾಮಾನ ಎಂಥಾದ್ದೂ, ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಗಮನಿಸಿ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಇದರ ಸುತ್ತ ಮುತ್ತಲು ಯಾವ ಪ್ರದೇಶವಿರಬೇಕು, ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಎಲ್ಲಿ ರೈಲ್ವೆ ಸ್ಟೇಷನ್ ಸೌಕರ್ಯವಿದೆ — ಎಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಸ್ಥಾಪನೆ ಬಗ್ಗೆ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಒಂದು ಮೈಸೂರು ದೇಶದ ಭೂಪರಿಮಾಣ ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಡಿ ಎಂತ ಬರೆದಿದ್ದೆನು. ಅದನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯ ಗೌಡರು ಆ ಪಾರ್ಸಿ ಯಲ್ಲದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ವಿಷಯಗಳೆಲ್ಲ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಆದರಾದರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ದಿವಸ ನಾನೀಗ ನಮ್ಮ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ಎಂಬ-ರಾಸ್ ಮೆಂಟ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಇಷ್ಟ ನನಗಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸತಕ್ಕ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂದರೆ — ಆಸೆಂಬ್ಲಿ-ರೈಸೆನ್ಡ್-ಪ್ರೊಡಕ್ಷನ್ ಇವು ಒಂದು ಸರಾಸರಿವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ನನ್ನ ವಂದನೆಯನ್ನು ಒಪಿಸಿ ನಾನು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಸುಬ್ಬಯ್ಯ ನಾಯಕ್ (ಸೂಳೆ). — ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರತಕ್ಕ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ನಾನು ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತ, ಎರಡೇ ಎರಡು ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹಿಂದು-ಮುಂದು ಆಗುತ್ತಿದೆ ಎಂತ ಕೆಲವರು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿವೆ. ಆದರೆ ಈ ದಿವಸ ಇವುಗಳ ಕೊರತೆ ಎಲ್ಲ ಉಂಟಾಗಿದೆ ಎಂದರೆ ಇವು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನಗಳಿರತಕ್ಕ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಏಕರೀತಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ದೇಶಾದ್ಯಂತವೂ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಏಕರೀತಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆಯದೆ ಇವು ಈ ದಿವಸ ಕೆಲವು ಬೆಂಗಳೂರು ಹಾಗೂ ಮಂಗಳೂರಿನಂಥ ಪಟ್ಟಣ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸುತ್ತುಮುತ್ತ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿವೆ. ಇದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಜನ ಸಂಖ್ಯೆಯಿರತಕ್ಕ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳವರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಬೇಸರಿಕೆ ಆಗಿದೆ ಈ ದಿವಸ ಈ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಡೆಪೊಸಿಟ್‌ಮೆಂಟ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಬಾಬಿಗಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಎಕ್ಸ್‌ಚೇಂಜ್ ಆಫೀಸರು ಸರಿಯಾಗಿ ಆ ಹಣವನ್ನು ಎನುಯೋಗ ಮಾಡದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಈ ಬಾಬಿಗಾಗಿ ತೆಗೆದಿಟ್ಟ ಹಣವು ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಲಾಭವನ್ನು ಆಗುತ್ತಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲೂ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಗಳಾಗಿ ತೆಗೆದಿಟ್ಟ ಹಣ ಲಾಭವಾಗುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಂತೂ ಈ ಹಣ ಯಾವಾಗಲೂ ಲಾಭವಾಗುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಹಾಕದೆ ಇರುವುದರಿಂದ, ಹಣ ಬರ್ಚರ್‌ಗಡೆ ಹಾಗೇ ಲಾಭವನ್ನು ಆಗುತ್ತಿರು

ವುನ್ನು ನೋಡಿ ನಮ್ಮ ಜನತೆಗೆ ತುಂಬಾ ಬೇಕಾರಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಆ ದ್ರಾಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾಹಿತಿ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು ಒಂದು ಕಾರಣವಿರಬಹುದು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮಡಕೆ ಮಾಡುವುದು ಕುಕ್ಕೆ ಹೆಣೆಯುವುದು, ಬೆತ್ತದ ಬುಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು, ಇತರ ಮರದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು, ಇತ್ಯಾದಿ ನಾನಾ ರೀತಿಯ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಈವರೆಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಈ ಇಲಾಖೆಯವರು ಯಾವ ಒಂದು ಕೆಲಸವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಪ್ರದೇಶದ ಜನರಿಗೆ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಲು ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡಬೇಕು. ಅವರನ್ನು ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯು ಹೆಚ್ಚು ತರಬೇತು ಮಾಡಬೇಕು. ಯಾವ ಯಾವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅವಕಾಶವಿದೆವೋ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡಲು ಅಲ್ಲಿ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕು. ದ್ವನಿ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಕೆ ಹಣ್ಣಾದ ಮೇಲೆ ಅದು ಒಣಗಿದ ನಂತರ ಅವನ್ನು ಸುಲಿಯುತ್ತಾರೆ, ಅನಂತರ ಆ ಅಡಕೆಯನ್ನು ಪಾರಂಟ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅದರ ಸಿಪ್ಪೆಯಲ್ಲಿ ವೇಸ್ಲಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ, ಲಕ್ಷಾಂತರ ಮಣ ಅಡಕೆ ಸಿಪ್ಪೆ ಅಲ್ಲಿ ವೇಸ್ಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಸಿಪ್ಪೆಯಿಂದ ಕಾರ್ಡ್‌ಬೋರ್ಡ್‌ಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಪೆಟ್‌ಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶವಿದೆ ಎಂದು ಡೆಹರಾಡ್ಡುನ್‌ನಲ್ಲಿ ಶಂಕೋಧನೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಪ್ರತಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಒದ್ದಿದ್ದೇನೆ. ಅಡಿಕೆಯ ಸಿಪ್ಪೆಯಿಂದ cardboard, carpet ಇವುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿಯುತ್ತೇನೆ. ಇದರ ಸಂಶೋಧನೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಆಗ ಬೇಕಾಗಿದೆ.

ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಡಾಲರ್ ಸಂಪಾದನೆಯಾಗುವಂಥ ಗೇರುಬೀಜದ ಬೆಳೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಬೀಜಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಬೆರೆದಾಳುವಂಥ ಹಣ್ಣು ಇದೆ. ಆದರೆ ಈಗ ಅದು ಏನೂ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲದೆ ಇದೆ. ಅದರಿಂದ juice ತಯಾರಿಸುವುದು ಇಲ್ಲವೇ ದ್ರಾವಕ ವಸ್ತುವನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ, ಗೇರುಬೀಜವನ್ನು ರಫ್ತುಮಾಡಿ ಹೇಗೆ ಡಾಲರ್ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೋ ಅದರಂತೆಯೇ ಇದರಿಂದಲೂ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಣ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಿದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ದೊರೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಕಡೆಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಗಮನ ಕೊಡುವುದು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ರಬ್ಬರ್ ಬೆಳೆಸುವಿಕೆ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಇದೆ. ಈಚೆಗೆ ರಬ್ಬರ್ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ರಬ್ಬರ್ ಬೆಳೆಗೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಇದನ್ನು ಇನ್ನೂ ವಿಸ್ತರಿಸಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಯಾರಿಸಿದೆ. ರೈತರಿಗೆ ಸಹ ಸ್ವಲ್ಪ ಡಾಗ ಕೊಟ್ಟು ಅವರಿಗೂ ರಬ್ಬರ್ ಗಿಡಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಸೂಚನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಫತ್ತೂರಿನಲ್ಲಿ packing case industry ಮಾಡಲು ಕಟ್ಟಡ ಕಟ್ಟಿಸಿ ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈಗ ಇದನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ಬೇರೆ ಕಡೆ ಬದಲಾಯಿಸ ಬೇಕೆಂದೂ ಸೂಚನೆ ಬಂದಂತಾಗಿದೆ. ಈ ಕಾರ್ಖಾನೆಗೆ ಬೇಕಾಗುವಂಥ softwood ಬೇಕಾದಷ್ಟು ನಮ್ಮ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಇದೆ. ಸೂಕ್ತ ಭಾಗದಲ್ಲಿ saw mill ನವರು softwood ಕೊಯ್ದು ಅದನ್ನು ರಫ್ತು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ packing case industry ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಇದನ್ನು ಮಡಕೆಲಿಗೆ ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಾರೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ಕೊನೆಮಾಡಿ ಸ್ಥಾಪಿಸುವುದಾದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು. ನಮ್ಮ ಫತ್ತೂರಿನ packing case industry ಮಡಕೆಲಿಗೆ ಬದಲಾಯಿಸಬಾರದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಕಡೆ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಿಲ್ಲ, ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಬೇಕು ಎಂದು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ತೆರೆಯಲು ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳು ಬರುವಂತಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಭಾಗದಲ್ಲಿಯೇ ಇರಗೊಡಿಸಬೇಕು. ಇದನ್ನು ರದ್ದುಪಡಿಸಬಾರದೆಂದು ನಾನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಮಿಂಗಲೂರಿನಲ್ಲಿ fertiliser factory ಬರುವುದು ತಡವಾಗಿದೆ, ಅದರೂ ಅದು ಬರುತ್ತದೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತೇನೆ. ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಬರಲೇಬೇಕು, ಬಂದೇ ಬರುತ್ತದೆ, ಬರುವಂಥಾದ್ದು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ಸೂಚಿಸಿ ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

†ಶ್ರೀ ಆರ್. ಎ. ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ (ಗೌರಿಬಿದನೂರು).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಯವರೇ, ನಮ್ಮ ದೇಶ ವ್ಯವಸಾಯದ ದೇಶ. ಇವೊತ್ತು ವ್ಯವಸಾಯದ ಒತ್ತಡ ಬಹಳ ಜಾಸ್ತಿ ಯಾಗಿದೆ. ಆ ಒತ್ತಡ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತೆಗೆದು ಹೆಚ್ಚು ಜನಗಳಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶ ವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. Either you must industrialise or perish ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿಯೂ ಏನೇನು ಕಚ್ಚಾ ವಸ್ತುಗಳಿ-

(ಶ್ರೀ ಆರ್. ಎನ್. ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ)

ಸಿಕ್ಕುತ್ತವೆ, ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಏನೇನು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವೆ, technical know-how ಏನು ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ, ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಎಲ್ಲ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು 'ಮಾಸ್ಟರ್ ಪ್ಲಾನ್' ತಯಾರಿಸಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ.

ಗೌರಿಬಿದನೂರು ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೆ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಎಸ್ಟೇಟ್ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದು ಅದನ್ನು ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆಂದೂ ನಮಗೆ ಒಂದು ವರ್ಕ್‌ಔಟ್ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ವರ್ಕ್‌ಔಟ್ ಅದರೂ ಜಾಗೃತ ಕೊಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಅತಿಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿಷಯವೆಂದರೆ ಅಲ್ಲ ಉತ್ತಮವಾದ Virginia Tobacco ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅದು ಒಂದು agriculture industry. ಅರಣ್ಯ ಖಾತೆಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ರಾಜಯ್ಯ ಅವರು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಡನ್ನು ಬೆಳೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪನ್ನು ಹದಮಾಡಲು ಕೇಂದ್ರಗಳಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ಟನ್ ಸೌದೆ ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪನ್ನು ಹದಮಾಡಲು ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲ ಸೌದೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಿಗುವುಳ್ಳವಾದ್ದರಿಂದ ಕಾಡನ್ನು ಕತ್ತರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಕಾಡನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಎಷ್ಟು ಮಾಡಿದರೂ ಅದು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ coal ಸರಬರಾಜು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಹದ ಮಾಡಿದ ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪನ್ನು ಮೈಸೂರು ಚೊಬಾಕೊ ಕಂಪೆನಿಯವರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅವರು ಹೆಚ್ಚಿನ ರಾಫಿನನ್ನು ಗಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕಷ್ಟಪಡತಕ್ಕ ರೈತನಿಗಿಂತ ಕಂಪೆನಿಯವರು ಹೆಚ್ಚು ರಾಫಿನ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಈ ಕಂಪೆನಿಯು ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟ್ ಬೋರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ರೈತರ ಪರವಾಗಿ ಒಬ್ಬರು ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನು ಹಾಕಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಇದರಲ್ಲಿ ಪೇರು ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ರೈತಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನು ನೇಮಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ನನಗೆ ಇದುವರೆಗೂ public sector ಮತ್ತು private sector ನಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯುವ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಶಂಕೆ ಇತ್ತು. ಗೌರಿಬಿದನೂರು ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಈಚೆಗೆ ಒಂದು ಸಹಕಾರ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆ ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಅನುಮತಿ ದೊರೆತು ಅದರ ಕೆಲಸ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಮಂತ್ರಿಗಳಾದ ಮಾನ್ಯ ಕೆ. ಚಿಂಗಲರಾಯ ರೆಡ್ಡಿಯವರು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅಭಿನಂದನಾರ್ಹರು. ಆದರೆ ಈ ಕಾರ್ಖಾನೆಯ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಸೆಕ್ಟಾರ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಾಗಬಾರದೆಂದು ನಾನು ಸೂಚನೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ನಿರ್ದೇಶನಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ.

ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗೆ ಡಿಸೈನ್ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಬರೀ ಡಿಸೈನ್‌ಗಾಗಿ ಚಿಂಡರುಗಳನ್ನು ಕರೆದರು. ಆ ಕಾರ್ಖಾನೆಯು ಚೇರ್ಮನ್ ಅವರಿಗೆ ಬಹಳ ಅಪ್ಪರೂಪ, ಡೈರೆಕ್ಟರೊಬ್ಬರ ರಕ್ತಸಂಬಂಧಿಗಳೂ ಅದಂಥ ಪಾಪರಡ್ಡಿ ಎಂಬುವವರಿಗೆ ಡಿಸೈನ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಒಪ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಕಾರ್ಖಾನೆಯು ಸಿವಿಲ್ ಕಾಮಗಾರಿಗಳಿಗೆ 40 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ವೆಚ್ಚವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಇದರ ಮೇಲೆ ಶೇಕಡ 3½ ಪ್ರಕಾರ ಡಿಸೈನ್‌ಗಾಗಿ ಚಿಂಡರ್ ಕೊಟ್ಟರೆ 1,40,00 ರೂಪಾಯಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇಷ್ಟು ಮೊತ್ತವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಅನುಭವವಿಲ್ಲದೇ ಇರುವ ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನವರಿಗೆ, ತಮ್ಮ ರಕ್ತಸಂಬಂಧಿಗಳಿಗೆ, ತಮಗೆ ಬೇಕಾದವರಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದ ದುಡ್ಡನ್ನು ಸರ್ವಜನಿಕರ ದುಡ್ಡನ್ನು ಖಾಲಿ ಒಂದು ಡಿಸೈನ್‌ಗಾಗಿ ವ್ಯಯಮಾಡಿದರೆ ಆ ಸಂಸ್ಥೆ ಉಳಿಯುತ್ತದೆಯೇ ಎಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಈ ಕಟ್ಟಡಕ್ಕೆ type design ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಇವರು ಆ ಪ್ರಕಾರ ಕೆಲಸ ನಡೆಸಬೇಕು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಇಂಜಿನಿಯರ ಒಬ್ಬರು ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಮತ್ತು ಸರ್ವೆಮೆನ್‌ಯರನ್ನು ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ಅವರಿಗೆ ಪ್ಲಾನ್ ತಯಾರುಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಬಹುದು. ಇದಲ್ಲದೆ ಆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳನ್ನು ಸರಬರಾಜು ಮಾಡುವಾಗ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪೆನಿಗಳ ಇಂಜಿನಿಯರುಗಳು ಒಂದು ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಇದರೂ ಕೂಡ ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ, ಬರೀ ಡಿಸೈನ್ ಬರೆಯುವುದಕ್ಕೆ 1,40,00 ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡುವುದು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಬಹಳ ಶೋಚನೀಯ. ಡೈರೆಕ್ಟರುಗಳ ಮೀಟಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಇದಕ್ಕೆ ಪರವಾಗಿದ್ದರು. ನಾನು ಮತ್ತು ಜಾಯಿಂಟ್ ರಿಜಿಸ್ಟ್ರಾರ್ ಆಗಿರುವ ಶ್ರೀ ಜಮಖಂಡಿಮಠ ಇಬ್ಬರೂ dissenting note ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಜನರೂ

ಬಾಡಿ ಮೀಟಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೇ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡಿ ಹೀಗೆಲ್ಲ ಮಾಡಿದರೆ ಬಹಳ ಅನ್ಯಾಯವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಜನರಲ್ ಬಾಡಿ ಮೀಟಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪರವಾಗಿಯೇ ಆಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ. ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ದುಡ್ಡು, ಸರ್ಕಾರದ ದುಡ್ಡು ಸದ್ವಿನಿಯೋಗವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಇಲಾಖೆಯಿಂದ ಇಂಜಿನಿಯರುಗಳನ್ನು ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ಕಾರ್ಖಾನೆಯ ಕಟ್ಟಡಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ plan design ವಗೈರೆ ಮಾಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಬಾಸಗಿಯವರಿಂದ ಡಿಸೈನ್ ಮಾಡಿಸಿದರೂ ಸಹ ಅದನ್ನು execute ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಇಲಾಖೆಯಿಂದ ಇಂಜಿನಿಯರುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಬಾಸಗಿಯವರಿಗೆ ಡಿಸೈನ್ ಮಾಡಲು ವಕೀಲವುದನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಬೇಕೆಂದು ನಾನು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಪಬ್ಲಿಕ್ ಸೆಕ್ಟರ್‌ನಲ್ಲಿ ಎಶ್ಟಾನವಿಲ್ಲವನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಉದಾಹರಣೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಈ ಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ರಾಜಕೀಯ ಹಂಚಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಬೇರೆಯವರು ಯಾರಾದರೂ ತಮಗೆ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ನೀವು ಯಾರೂ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರಲ್ಲವೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿಬಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿಗೆ ಸೇರಿದ ತಕ್ಷಣ, ಬಾಡಿ ಬಟ್ಟೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡರೆ, ದೇಶವನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾರಾಟ ಬೇಕಾದರೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇಂಥದೆಲ್ಲ ತಪ್ಪುಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ನಮ್ಮ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ವಿಮರ್ಶಮಾಡಿ. ನ್ಯಾಯವಾದ ಬರ್ಚಿಗೆ ಸಹಕಾರ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಇಲಾಖೆಯಿಂದ ಕೆಲವು ಜನ ಇಂಜಿನಿಯರ್‌ಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅವರಿಂದ ಪ್ಲಾನ್ ಮಾಡಿಸಿದರೆ ಹತ್ತು ಹದಿನೈದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಆಗಬಹುದು. ಹೀಗೆ ಮಾಡದೆ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತಮಗೆ ಬೇಕಾದವರಿಗೆ ಕೊಡುವುದು ಎಂದರೆ ಅಂಥ ಜನರಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಡಿ ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ನಮ್ಮ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಾಗಲೇ ಅಥವಾ ಇತರ ಕಡೆ ಇರುವ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗಳಿಗಾಗಲೇ ಒಂದೊಂದು ಜೀಪನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ನಿರ್ದರ್ಶನಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟೋ ಹೇಳಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕಾರ್ಖಾನೆಗೆಂದು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಜೀಪು ಅವರ ಸ್ವಂತದ್ದೇ ಆಗಿಹೋಗಿದೆ. ನಾವೂ ಕೂಡ ಜೀಪಿನ ಮೇಲೆ ಹೆಸರು ಬರೆಸಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಇನ್ನು ಬರೆಸಿಲ್ಲ. ಅನ್ನ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಅಗುಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ಹಾಗೆ ಈ ಜೀಪುಗಳೆಲ್ಲ ಎಷ್ಟು ಮೈಲಿ ಒಡೆವೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನೋಡೋಣ ಎಂದರೆ ಸ್ಪ್ರಿಡೋ ಮೀಟರ್‌ನ್ನು ಕಿತ್ತು ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಜನಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದ ಸಂಸ್ಥೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಂಸ್ಥೆ ಎಂದು ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ಇಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಅನ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಯಾರೂ ಸರಿಪಡಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಸರಕಾರ ತಡೆಗಟ್ಟಬೇಕು.

ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದವರು ಕೋಟಾಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಾನು ತಿಳಿದಂತೆ ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಕಟ್ಟಡ ಕೋಟಾಪನ್ನು ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರಿಗೆ ಕೊಡದೇ ಅಂಥದವರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಂಬ ವರ್ತಮಾನವಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯಾಗದಂತೆ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರಿನವರಿಗೇ ಈ ಐರನ್ ಕೋಟಾ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಸರಕಾರ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

†Sri K. MALLAPPA (Minister for Industries and Commerce).—Sir, The field to be covered is so vast and the time at my disposal is so limited that it may not be possible for me to refer to every criticism or suggestion made on the floor of this House. I may refer to some criticisms and also some suggestions, but let it not be taken that just because I have not referred to every criticism or every suggestion, those have been ignored. With regard to criticisms made, these are the main criticisms:

- 1) The pace of industrial progress has not been kept up; the State which was once a pioneer State has now become a backward State.
- 2) The Government owned concerns have not been working profitably.
- 3) The Department which has too many officers—administrative officers, has not been functioning efficiently.

(SRI K. MALLAPPA)

4) Kolar Gold Fields has been handed over to the Central Government.

5) The working of the Board of Mineral Development is not satisfactory.

Coming to the first criticism the pace of industrial progress has not been kept up, there are difficulties to start the industries. We cannot underestimate the difficulties. There is power shortage in the country. Attempts are being made—very serious attempts have been made so that this difficulty is overcome and soon there is ample power supply in the State. Then, there is scarcity of raw materials and the third factor is that we have got to obtain licenses under the Industries Development and Regulation Act. It is not so easy to get the licenses, because the Central Government controls the issue of licenses. Licenses have got to be issued on a consideration of All-India requirements, the existing capacity and the capacity of the country to absorb the productions and the necessity for development of export with a view to earn foreign exchange. These are the considerations on the basis of which licenses for industries are issued by the Central Government under the Industries Regulation and Development Act. In spite of these difficulties, I must emphatically state, that these progress made by this State is very impressing in the development of industries. I am not going to refer to the various industrial developments of the State. Hon'ble Members, while making reference to the Central Government industries in the State, were pleased to remark that this State has not been given a fair deal, other States have been given better, and so on and so forth. I have got some figures, I am placing the figures before this House, and let the House judge whether the State has been given a fair deal or not.

In Hindustan Aircraft Ltd., in 1956-57, the amount invested was Rs. 6.80 Crores, and by 1961-62 the capital investment was Rs. 20 crores. In Hindustan Machine Tools, to start with, the capital investment was Rs. 3.90 crores, and by 1961-62 it is Rs. 5.31 crores. In Indian Telephone Industries in 1956-57, the investment was Rs. 4 crores and to-day also it is Rs. 4 crores. No investment has been made, but I may tell the House that expansion has been going on now and there will be further investment within a year or two. In Bharat Electronics, in 1956-57 it was Rs. 1.56 crores and to-day it is Rs. 5.21 crores. As against an investment of Rs. 13.32 crores in 1956-57, to-day the investment of Central Government in the State is Rs. 34.52 crores. In this connection, I should like to mention, that Bhadravati Iron and Steel Works has been now converted into a public-sector Company and the Government of India is going to invest nearly Rs. 16 crores for the expansion and development of Bhadravati Iron and Steel Works.

These four Central Government industries, which were producing goods in 1956-57, of a value of Rs. 8.54 crores, have been to-day producing articles to the value of Rs. 23.19 crores. To-day, 34,489 employees are given employment, as against 18,443 in the year 1956-57.

Sri G. J. MUCKANNAPPA (Sira).—What is the percentage of Mysoreans working in these factories?

Sri K. MALLAPPA.—It is very difficult to know who are all the people living in Bangalore. It is very difficult to have records of individuals and find out whether he is a Mysorean or non-Mysorean, but I can say, they are all Indians.

Sri R. K. PRASAD.—But, if a comparison is made to other States in the Central Government Industries!

Sri K. MALLAPPA.—My friend refers to Neyveli, where about Rs. 300 crores has been invested. My friend has to remember that India is short of coal and coke. Wherever it is possible to mine and take out these raw materials, there, investment has to be made and with the object of overcoming the shortage of coal and coke, Government of India had to invest a large sum of money wherever such possibilities existed, and accordingly the Government of India has been investing about Rs. 300 crores at Neyveli to mine lignite. But, the benefit does not go to Madras State—the benefit will go to all the States. Therefore, it cannot be said that the investment is the property or is meant solely for the benefit of the people of Madras.

I will now refer to some of our own industries. The Steel Industry or metallurgical industry—The Bhadravati Iron and Steel Works has now been converted from pig iron and mild steel producing unit to one of special steel and alloy steel unit. A sum of Rs. 17 crores will be invested, Rs. 7 crores for the expansion of the present steel production and another Rs. 10 crores for converting the steel produced there to special and alloy steel and also to meet the increased demand of pig iron. In India the credit of producing special and alloy steel of the quantity of 80,000 tons per annum goes to Bhadravati. This honour does not go to any other State. During the last one or two years Bhadravati has recorded a remarkable progress and expansion. Two ferro-silicon plants have been serviced to commission and their daily production is about 50,000 tons. A cinder plant has also been opened. Before this was started our ore which had become powder was not put into use. With the assistance of the cinder plant, the powder which was not of any use and which was lying as waste, will be converted into an useful material for the production in blast furnace.

12.00 NOON.

My friends were referring to the rich ore deposit in the State. It is true we have the richest ore deposit in the State, particularly the ores of Sandur and Hospet belts. At present the ore is being exported and of course it is necessary that we have to export a sizable quantity because we have to earn foreign exchange for the development of our country. The deposits are so large that even if we start a steel plant, there will be ample ore left. Therefore, export of ore is done and we cannot give it up because we have to earn foreign exchange. There is also sufficient deposits there. The Hon'ble member Sri C. J. Muckannappa

(SRI K. MALLAPPA)

wanted to know when we will be able to start a steel plant. Starting of a steel plant is not an easy matter. It requires investment of huge capital—crores of rupees. It will require more than Rs. 100 or 200 crores and it should necessarily be a public sector undertaking. I do not think any private sector person would be forthcoming to start a steel plant. It is a question of investment of huge capital and it can be done only with the assistance of the Central Government. It may not be possible for this State to start a steel plant by itself. The other difficulty is about the coal and coke. We are not producing in our State sufficient quantity of these materials. We have got to depend on other States in India. There is also shortage of coal.

Sri B. P. KADAM.—We have ample stock of coal in our country.

Sri K. MALLAPPA.—We do not have it in ample quantity; there is shortage. But coke is in a greater shortage. Therefore we have to import coke from other countries. This question is being examined because we must know whether it is going to be an economic proposition to import coke from outside. The points like where exactly the steel plant has to be started whether it should be in Goa or Hospet where iron ore is available, are all matters which should be examined by experts. A suggestion is there that one mill should be opened at Hospet and another at Goa so that ore can be moved from one place to another place. The Union Minister for Steel and Heavy Industries is sympathetic and he has promised to give a sympathetic consideration to the proposal. A study team is appointed and all these questions are examined and shortly we will be getting their report and I hope we will be able to have a steel plant either at Goa or at Hospet.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—When the production of Durgapur and Rourekela Steel Plants come in the market what will happen?

Sri K. MALLAPPA.—The demand for steel is greater. I am sure that either in Goa or in Hospet or perhaps in both places there may be steel plants.

Sri B. P. KADAM.—What is the use for you if it is at Goa?

Sri K. MALLAPPA.—Of course Goa is at present a separate territory. But any way they are our good neighbours.

Sri B. P. KADAM.—Of course they will be your good neighbours.

Sri K. MALLAPPA.—We would like to be good neighbours with everybody, particularly with Maharashtra. We have already become good friends so far as the distribution of Krishna Waters is concerned.

If the Committee decides to have a steel plant at Goa we need not be sorry and grudge it. Hospet is a place where industry has not developed much.

As far as re-roller materials are concerned, the State has three licences to produce 15,000 tons. We have been urging the licence holders to start industries as quickly as possible.

Tungabhadra Works: We have a workshop there where Andhra and Mysore have partnership. Proposals have been made to expand it further with an additional capital of Rs. 50 lakhs and the Government of India has offered its assistance in this regard.

The idea is to expand the works with a view to construct pen stock pipes and sluice gates on dams and to manufacture overhead cranes and various other heavy equipment needed for the construction of dams and industrial establishments.

Coming to cement, which is one of our vital needs: We have at present 4 such factories *viz.* at Bhadravati, Bagalkot, Ammasandra and Shahabad. Our present capacity of production is of the order of 9.5 lakh tons. Licence for further production has been secured for two private parties of which one is to be started at Nagarhalli in Belgaum District and the other is to be started at Wadi in Gulbarga District. A factory is also being constructed for the manufacture of cement-making machinery at Shahabad. Very good progress has been made in regard to it and it will be the first of its kind in the whole of India. With a view to further encourage the development of cement industry, a comprehensive survey has been made to explore lime deposits and clay deposits. As a result of this survey, we have been able to find very rich deposits of lime stone and clay, eminently suited for the manufacture of cement at Hosadurga. I request entrepreneurs to come forward and take the benefit of these deposits.

Criticisms have been levelled against the Government for encouraging people from outside. I assure the House that Government will give all encouragement to entrepreneurs coming from Mysore. Here is an opportunity, a very big opportunity, for the entrepreneurs of Mysore to take advantage of these materials and start a cement factory at Hosadurga in Mysore State and Government will even give assistance in respect of equity capital.—not 10 per cent but even sizeable portion of it.

Coming to sugar factories, at present we have got 8 of them with a crushing capacity of 10,000 tons per day. Recently, expansion has been allowed to the Salarjung Sugar Factory in Munirabad and the Kampli Sugar Factory in Bellary District for a crushing capacity of 400 tons per day each. Gouribidnur has also been given a licence for crushing 800 tons of sugar cane per day. My friend on the other side made some references to the management of that sugar factory. It is not a public-sector sugar factory as my friend was pleased to state, but it is a co-operative sector industry. It is a democratic organisation and Government cannot interfere in the internal management lest we should demolish the democratic character of the institution. An opportunity has been given to the people and it is for them to organise and show their efficiency in the management of the industry.

Sri R. N. LAKSHMIPATHY.—The directors are nominated.

Sri K. MALLAPPA.—The byelaws are not of our making but of the making of the members of the society.

ಶ್ರೀ ಎ. ಎಂ. ದೇವ್.—ತಾವು ಹೇಳುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಯಾರು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ, ಎದರಲ್ಲಿ ರಾಸ್ ಆದರೆ ಯಾರೂ ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ.

Mr. SPEAKER.—Let no hon. Member disturb the hon. Minister and let the reply go on.

Sri K. MALLAPPA.—Some more sugar factories may shortly come up. I may give an assurance to the House that the sugar factory at Mukatakhan Hubli, Bidar and Hiriur will soon come up. I had an assurance from the Hon'ble Minister for Food and Agriculture at the Centre that the cases of three factories will be given favourable priority consideration.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—What about Gangavati?

Sri K. MALLAPPA.—That is gone. The Mandya Sugar Mill will also be expanded soon. Its present crushing capacity is about 1,500 tons and it will be expanded to crush 3,000 tons and with this expansion and with the coming in of the new sugar factories, I hope Mysore will have been given a very fair treatment so far as sugar factories are concerned.

Regarding paper, there was only one paper manufacturing factory at Bhadravati and it was producing a very small quantity viz. 8,000 tons only per year. Now, this factory is proposed to be expanded; the foundation stone is already laid, preparations have been made and necessary finances have been secured. Even machinery has been secured as also foreign exchange and its production will go up to about 25,000 tons per annum i. e. about 50 tons per day. As against one which was existing before, now we have 5 mills producing a large quantity of paper and three new licences have been given. My friend Sri Prasad was referring to the availability of bamboo in plentitude; it is not so. Every piece of bamboo has been covered and there is no scope for any further licence for using bamboo for the manufacture of either paper pulp or rayon pulp. The whole area has been covered by the existing factories.

Fertilizer Factory—Some hon. member was saying that sufficient development has not taken place so far as production of fertilizer in this country is concerned. The Belagola Fertilizer Factory is going to be started. The Munirabad Factory has been established to produce superphosphate. A new Company will be established soon in Mangalore for the production of urea and ammoniumphosphate. The company has been registered. The capital to be invested on this factory will be of the order of Rs. 28 crores Messrs. Shaw Wallace, Rallis and Dutch Statesman are the people who are sponsoring the company; the public also will be invited and the State also will be participating in this enterprise. They have applied for land also. The difficulty is that it should be as close to the port as possible and the site for the port has not yet been fixed. As soon as the site is fixed and land is made available to them, construction of the factory will be taken up.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—When?

Sri K. MALLAPPA.—It will be taken up in 3 years.

Chemical Industries.—Licences have been given for the production of caustic soda at Belagola, one at Dandeli and the third somewhere in North Kanara. This product is vitally required for industries particularly paper industry. Soon there will be this industry producing caustic soda in our State. At present we are depending upon other States.

Electricals.—In the connection I should like to refer to our Porcelain Factory. Some hon. member was under a mistaken impression that our Porcelain Factory is producing crockery. It is not so. Some time back some crockery was produced with a view to help private people so that people who are interested in some cottage industries might take up the production of crockery. Some service was rendered at the Porcelain Factory to encourage private people and for that a small unit with common facilities was started. But it is not the main line of production of this factory. The main line of production of this factory is insulators. The original capacity of this factory was 1,500 tons per annum. A proposal has been made, and even the work has been taken up, to raise the production to 5,000 tons per annum.

A unit has been added for the production of malleable castings which we are not getting from outside. For our hard core insulators and high tension bushings we are getting orders worth crores of rupees. Recently the Railways Minister Sri Ramaswamy visited the factory and placed an order on behalf of the railways electrification an order for manufacturing insulators of the value of more than Rs. 40 lakhs. Some hon. member remarked that the factory has not been working profitably. I am going to give figures and demonstrate to the House that the factory is working profitably and it is going to work profitably.

A new Electric Factory will be started near Byappanahally. It is going to be not a Government undertaking, but it is going to be a company because we have got to make a big investment and the investment will be about Rs. 4.5 crores. The production of transformers motors and switch gears having a high voltage will be taken up there. The work has been going on and quite a large number of youngmen have been deputed to Germany. About 15 of them have been deputed already. They are undergoing training in a very famous manufacturing company the AEG and some German engineers are also here. If hon'ble members please take a trip to Byappanahally they can see it for themselves. This is going to be one of our pride factories.

AN HON. MEMBER.—What is the employment potential?

Sri K. MALLAPPA.—It is going to be one of our very big factories and it will employ more than 2,000 persons.

ಶ್ರೀ ವಾಲ ಚನ್ನಪ್ಪ ಶಂಕರಪ್ಪ.—ಮನಸ್ಸು ಹೇಳುವ ಮುಂದೆ ನಡುವೆ ನಡುವೆ ಏಕೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಬಾಯಿ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ! ಒಬ್ಬ ನಡುವೆ ಮಾತನಾಡುವುದನ್ನು ನಾವು ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡಿದ್ದು ಹೊಸದಾಗಿ ಇಬ್ಬ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಒಬ್ಬಗಾಗಬಾರದು. ಇವರ ಸಭ್ಯತೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ವಿ. ಎಂ. ದೇವ್.—ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಕಾಲ ಕಳೆಯೋಣ ಅಂಥ ಕೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ದೇಶಕ್ಕೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾದುದರ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶಯ ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

Mr. SPEAKER.—Order, order!

Sri K. MALLAPPA.—Then my friend Sri Prasad referred to the Cellulose Acetate Factory and he dwelt at length on this point. Nobody has been producing this. He said that in Madras somebody has forged ahead of us and that factory has been producing cellulose acetate. Cellulose acetate is to be supplied to Hindusthan Photo Films. He said that there will not be any demand for our production when we begin to

(SRI K. MALLAPPA)

produce. It is not correct. The Madras firm has not been producing. Quite recently it was given licence. We have also been given licence and we are going to produce. We have already made arrangements for getting the technical know-how. The Managing Director of Mandya Sugar Factory will be shortly going to America for this purpose. A major portion of our production of cellulose acetate will be supplied to Hindusthan Photo Films for which a contract has been entered into. This is the raw material for the production of Hindusthan Photo Films. We are going to make this at Mandya.

Whatever surplus is there, out of that acetylene, that will be converted into plastic moulding powders. Plastic material is largely required by various industries and for a variety of purposes, for technical colour films, etc. We have secured the technical know-how. Therefore, it is wrong to say that a licence in this behalf was given three years ago. Only recently, a licence has been given. We have already secured the best technical know-how. We have also made arrangements for the utilisation of the products from this industry.

12-30 P.M.

SRI R. K. PRASAD.—I do not know whether the Hon'ble Minister is up-to-date. I would like to know specifically when the licence was granted.

SRI K. MALLAPPA.—It was granted about six months back.

Then, about the aluminium factory, much has been said about this factory. It is very unfortunate that we have not been able to make any progress in this regard. A licence was given to a private party in Bombay. He made arrangements for collaboration with an American firm. But differences cropped up between the two, the licence holder and the collaborator, as a result of which the progress of the factory has been held up. We have now applied for a licence, so that we can be free to go on. But the licence cannot be given to us, unless the licence to the party, who has secured the licence, is cancelled. There is a time limit. The licence has got time up to May. By that time, if the party fails to make any progress, in starting the industry, in constructing the factory, then the Central Government will consider giving the licence to the Government.

SRI C. J. MUCKANNAPPA.—Where will the factory be located, Sir?

SRI K. MALLAPPA.—I am glad that my friend Sri Muckannappa raised the question of location—where the factory will be located. It is not yet decided. It depends on the opinion of the technical experts. Of course, I can tell my Hon'ble friend that it will be somewhere near the coast, because we have got to import bauxite, either from Maharashtra (Ratnagiri), Kollapur District, or from Sowashtra or from some foreign countries. Necessarily, it has to be located on the coast line. But, where exactly it has to be located, it has not been determined as

yet. It will depend particularly on the advice of experts. We have located bauxite in our State. But we have not yet been successful in this regard, except to a very small extent in Belgaum District, where the estimated deposit will be about two million tons only. This will not last very long.

Then coming to the Soap Factory—this has been one of our good factories, which has been paying very well. We have got an expansion programme for introducing an automatic stamping and wrapping machine. But the difficulty is to get foreign exchange. We are trying to get it and we are going to get the machinery. The present production of 1,500 tons will be stepped up to 6,000 tons per annum.

There are other industries also. But the time is very short, and I am afraid, I may not be able to refer to various other individual industries. But I should like to refer to one fact, and that is, with regard to our resources. We have not been able to fully survey our resources. It is necessary that our resources should be fully surveyed. We have got to find out what industries could be developed and to what extent. We have, therefore, now, availed of the services of the National Council for Applied Economic Research and the survey of the resources of the State, resources of all types, for small industries and big industries and even rural industries—a comprehensive study will be undertaken by the National Council for Applied Economic Research. It has already started its work.

ಶ್ರೀ ಎನ್. ಗೋಪಾಲ ಗೌಡ.—ಇವೆಲ್ಲಾ ಪೂರ್ವಿಯಾಗಿ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳು ಮುಗಿಯಬೇಕೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಮಲ್ಲಪ್ಪ.—ಅದು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರ ಅಭಿಪ್ರಾಯದ ಮಾತು. ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಮುಗಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಬಹಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಆಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಂಟೆನ್ಸಿವ್ ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳು ಹತ್ತಾರು ಆಗಬೇಕಾಗಿವೆ. ಇನ್ನು ನಾವು ಮುಂದುವರಿದ ದೇಶಗಳ ಅಂತಸ್ತಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯ ಕೆಲಸವಲ್ಲ. ಚೆನ್ನಾ ನಾನಾ ಯೋಜನೆಗಳು ಆಗಬೇಕಾಗಿವೆ. ನಿಜವಾಗಿ ನಾವು ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾರಾವಕಾಶ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

We have also undertaken an intensive development in two taluks, as a sort of pilot project, one in Tumkur District, in a taluk, and the other in a taluk of Dharwar District, where a survey team has been doing the work. As soon as the report is obtained—by about April the report is to be submitted to Government—with the assistance of the Central Government, we will be investing in each taluk 22 lakhs of rupees for intensive development of industries, both small scale and cottage, both rural, urban and semi-urban.

About small scale industries, we have got to give very great attention to the development of small scale industries. It is through these small scale industries that we can have a proper development of all the areas of the State. Socialism—one of our friends referred to socialism. I think, it was Mr. Ganji Veerappa who referred to it. We have got to attain a socialistic pattern of society, to see that the wealth we earn is distributed to all people and everybody gets employment opportunity. Small-scale industries have to be developed, and we have taken up a programme for the development of small-scale industries. For this

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಮಲ್ಲಪ್ಪ)

purpose, every possible assistance is offered now, especially credit facilities. There is the Finance Corporation and then the Reserve Bank guarantees facilities. And then there are the co-operative financing agencies. We have decided to start 38 industrial estates. Eight have already been started and thirty more will be started. We have a vast programme of starting ten industrial estates every year, and 120 lakhs have been set apart for this purpose. At the rate of ten each year, by the end of the Third Five-Year Plan, all the industrial estates will have been started. A criticism was levelled that the industrial estates are not being properly worked. Examples of Guindy Industrial Estate and other Estates were cited. Of course, we can provide facilities. We can even invite people to take up to industries in these estates. We can provide all facilities like getting the machinery, giving the capital required, etc. All this assistance can be given. We cannot do anything more. It is the people who have to do it.

If people do not come forward to make use of these things, who is to blame? whether Government or the people. In Madras and other places, people have made use of it. The credit goes to the people. I appeal to our own people emulate people in Mysore, Punjab and other States to make good use of all the facilities provided and assistance offered for the development of small scale industries.

Reference was made, Sir, for training persons for taking on industries. Training facilities are not wanting in our State. They are available in plenty. In every district, there is a polytechnic. The Labour Department has been running an industrial training institution for men and services are being given. Even our own Department of Industries has been running 22 rural artisan training centres. I think our State has been very very liberal in so far as technical education is concerned. I do not think that any other State has done so much as our State in order to train the men required, for manning industries.

About coir and handicrafts, we have constituted a board and our enthusiastic friend Sri Dev is on that Board. He hails from that area, and I see that my friend Sri Revana Siddappa's place, Tiptur is going to be the main centre of the development of coir industry.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—Give it to our place, Sir.

Sri K. MALLAPPA.—We have given to Madhugiri an industrial Estate. Kambli industry will be given to Sira.

We have been making other arrangements for the development of handicrafts. Handicrafts require very good marketing facilities. Without marketing facilities, handicrafts can never be developed. To rescue good old traditions and handicrafts which are already there in the country from being ruined, arrangements are made to supply raw materials and the organisational set up is made through the co-operative societies and emporia have been opened everywhere. In this connection, I should like to refer to the Handicrafts Emporium at Bangalore.

The credit goes to the ladies for its efficient management. They have been doing exceedingly well and whoever visits Bangalore, will never miss an opportunity to visit the Handicraft Centre and everybody is delighted, particularly foreigners. I happened to accompany some time ago, the Prime Minister of Rumania and he expressed his great pleasure at the display of the fine products of handicrafts in our State, and he purchased more than Rs. 12,000 worth of articles. Today that centre has been selling articles to the extent of Rs. 1,50,000 or sometimes even Rs. 2 lakhs per month. Similar emporia in almost all the important places and particularly places of tourist interest, have been set up.

Reference was made to agricultural implements. We have got an agricultural implements factory at Hassan. Sri T. Madaiah Gowda referred to power shortage. That power shortage has now been removed and necessary power has been made available and production has gone up.

Difficulty about the scarcity of materials has been removed and the factory has been producing sufficiently large quantity of agricultural implements. Our object is to start some more small units to produce agricultural implements possibly in every taluk either in co-operation with taluk boards or in co-operation with some other organisations, such as the co-operative societies. We want to encourage the manufacture of agricultural implements as a small scale industry possibly in every taluk so that, so that agriculturists of this country which is predominantly agricultural, should be able to get their implements without being put to the necessity of going over long distances or without being put into the difficulty of not being able to get them in time.

Sir, this in brief is the survey of the progress that we have been able to achieve, and from what I have said, I think it is fairly clear to the hon. members of this House that our State has made an impressive progress and it has not lost its place.

SRI P. VENKATAGIRIYAPPA.—What about the expansion of the woollen Centre at Kolar Sir?

SRI K. MALLAPPA.—Kolar will be the centre for the development of woollen industry. We have got a scheme ready and it is going to be implemented shortly.

There has been a criticism that the Government-owned concerns have not been working profitably. Government-owned industries. There are two types of industries. One is Government companies and Departmental undertakings, and companies where Government directors are appointed. REMCO-Managing Director and Administrative Officer—they have been managing. Whether it is necessary to have technical people to function as administrative officer: I will come to that point. But here are instances of Government companies doing very well:

REMCO: since 1960-61 it became a company. It has been paying dividend of 18 per cent in 1960-61; 18 per cent in 1961-62. Accounts of 1962-63 have not yet been closed; I hope it will be more than 18 per cent.

(SRI K. MALLAPPA)

Then, Mysore Sugar Company: In 1960-61 it was 30 per cent and 61-62 also 30 per cent. The total turn over for 60-61 is 386 lakhs tons and 61-62 355 lakhs tons. Mysore Chemical and Fertilisers: It was 10 per cent for 60-61 and 5 per cent for 61-62. Of course, members may ask why it has come down. The reason is, the electricity rate has gone up. The electricity charges after the imposition of electricity tax has come to 12 lakhs of rupees. Therefore, the percentage as on income has come down. About the expansion scheme the production of sulphuric acid is 15 tons per day and super phosphate is 100 tons per day. Caustic soda license has also been given and the investment of two crores would be met and 40 tons per day would be produced. Then, Mysore Lac and Paint Works: in 60-61 it was 11 per cent. In 61-62 the production is 14.49 per cent but the income has come down to 7 per cent because we have to pay higher wages; dearness allowance was rising and other amenities had to be given. So, though the turn over is higher in 61-62, the expenditure we had to meet was larger. The result is, the dividend has come down to 7 per cent. In Hatti Gold Mines, during 61-62, we have earned a profit of about 9 lakhs of rupees. Formerly, it was working at a loss. The Mysore Chrome Tanning Company is, of course, not working profitably. But, arrangements have been made and I hope this year it is going to make profit. Mysore Lamp Works has given a dividend of 25 per cent in 60-61 and for 61-62 it has given a dividend of 37 per cent. Mysore Industrial and Testing Laboratory has given a dividend of 6 per cent during 60-61 and the figure for 61-62 is not yet known.

So, you will please see from the figures I have been able to furnish that the Government Companies have been working profitably and they have been paying very high dividends, not in any way inferior to the dividends when compared with those of private companies. Of course, Bhadravati Iron Works has now become a Corporation and I need not say how much it is paying; it is anything more than 50 lakhs a year.

Then, Sir, about concerns managed by the Department. Government Electric Factory (old factory) Bangalore has been working profitably. During 61-62 it is 1.75 lakhs. The Porcelain Factory has earned 7.9 lakhs profit during 61-62 and the profit would be much more for 62-63; accounts have not yet been closed and soon I will be able to place what its achievement before the House when a balance-sheet is ready. The Government Central Industrial workshop, Bangalore, I am sorry to say, is not doing well. But this year, it is going to make a profit, I assure the House. Government Soap Factory, Bangalore, has made 17.97 lakhs profit. Government Silk Weaving Factory, Mysore has made 1.14 lakhs profit in 61-62 and Mysore Implements Factory has made 2.29 lakhs profit. My Hon'ble friend was saying that for the investment for this factory, it has not been making sufficient profit. Sir, our investment on this factory is

about 14 lakhs and we have been making a profit of 2.29 lakhs. I do not wish to be a profiteer from this item. Even so, a profit has been earned and it will work out to 18 per cent. I do not know whether my friend Sri Gopala Gowda would wish that we should earn much more profit than this. If we have to earn more, we will have to become profiteers and it would be immoral to earn more profit from our agriculturists. The Government Spun Silks, Channapatna, has been working well although it has been there hardly for one year; nevertheless, it has made a profit of Rs. 62,000.

Sir, there was some criticism about the departmental set up. The department has been re-organised in the month of January and we have separate sections in them. One section deals with general licensing etc; one section deals with small industries and another section deals with industrial co-operatives and the fourth section deals with Planning, development, statistics and informations. A cell will be constituted when information would be made available to the public. Unfortunately, our difficulty is that the industrial department is not in one place and in one building. It is distributed all over the State and people miss the particular section from which information is required. Now, it is proposed to have a big building and I hope all these sections would be accommodated in one building and the department would be able to render better service.

Then, reference was made regarding the Administrative Officers, that is I.A.S. officers being put in charge of the concerns and therefore the department was not working efficiently. I do not admit it. Administrative Officers are necessary. An industry has both business as well as technological aspect. Without business and technological aspects being combined, there would be no progress. Business has to be managed by people knowing information about it. In a company, it is not merely producing something but the Company Law has to be administered. Necessarily, people have to be recruited for administrative purpose. So far as technological aspect is concerned, there are the General Managers and they are looking after the actual technical side of the industries. Qualified persons have been appointed everywhere. As I have explained already, production has kept up in all units. Every Government concern, with the exception perhaps of filatures, has been paying very well. Therefore let it not be said that the appointment policy of Government is bad. It is true that we are drafting persons from the Revenue Department. We are now trying to recruit our own people and train them, for not only technical purposes but also administrative purposes. The cadre and Recruitment Rules of the Department are being examined. Recently the Department was reorganised and we are now in a position to have a complete picture of our requirements necessary personnel will be recruited and trained hereafter.

1-00 P.M.

I would like to make a brief reference to the K.G.F. We had to give up this mining concern to the Centre. It was not of our choice. The

(SRI K. MALLAPPA)

decision was almost forced on us. Price of gold in the Indian market is no doubt high, it is about Rs. 370 per ounce. But in the world market the price is only Rs. 166 per ounce. We had to give the gold to the Government of India and they were giving us price support. Without this price support the gold mines would not be worth. Even with the price support we were undergoing losses for the past 12 months. Under such circumstances, the Government of India wanted us to hand over the gold mines and we had no alternative but to do so. Hon'ble Members criticised us for not placing this matter before the House and obtaining its consent. I think the matter has been very well discussed through various interpellations and during the general debates. For over two years or so, the subject was discussed and we ascertained the wishes of the people. Considering the difficulties we were faced with in running the industry and considering the wishes of the Central Government in the matter, we took a decision and the Centre took the mines under its control. The industry itself is here and it is being managed by the Centre and the losses are being borne by the Centre. We should be congratulated for this and not found fault with. The mines would have been a big liability on the finances of this State and it is a good thing we transferred it to the Centre.

One word about the Department of Mines and Geology there are difficulties. We can mine large quantities of various minerals but the difficulty is about transport. We have no railway or road facilities. There are no ports to handle them. Without these facilities, there would be no use of exploiting all ore on a very large scale. Roads are now being laid and we have been pressing the Government of India or rail communications and Mangalore port is being attended to. Karwar, Honnavar, Bilikere are being taken up and when our ports are ready and communication facilities improve, we hope to mine all ore on a large scale. Thus we will be able to earn foreign exchange and revenue to our State.

I have several things to say but due to lack of time, I do not propose to say much more at present. If I have not touched upon certain aspects, I wish to assure hon. Members that I am not going to ignore their criticisms or suggestions. I would certainly remember them and act up to them where possible. Let my friends go with the impression that Mysore will not be let down so far as industrial development is concerned. Its name will be held aloft. With these words, I command the demand to the House.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ.—ಕಾನನದ ಇಂಪ್ಲಿಮೆಂಟ್ಸ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯ ಎಷಯ ಹೇಳಿದರು ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಬೇಕೆಂದು ಇದ್ದೇನೆ.

MR. SPEAKER.—I have already said that there will be no clarifications.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ.—ಇಂಪ್ಲಿಮೆಂಟ್ಸ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯಲ್ಲಿ ತಯಾರಾದ ಸಾಮಾನುಗಳು ಮಾರ್ಕೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೇಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟವಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ? ಅವರಲ್ಲಿ ಸ್ಟಾಕ್ ಎಷ್ಟಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಲಿ.....

Mr. SPEAKER.—That is exactly what is meant by clarification.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ.—ಅವರು ಯಾವ ರೀತಿ ಎರಡುಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ರಾಧ ಪಡೆದರು ಎಂಬುದನ್ನು ಜೆಮಾನ್ಸ್ಟ್ರೀಟ್ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿದರೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿದ್ದರೆ ಅವರ ಉತ್ತರ, ಉತ್ತರವಾಗುವುದಕ್ಕೇ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ.

Sri K. MALLAPPA.—Let the Hon. Member see it with his own eyes.

Sri R. DAYANANDA SAGAR (Deputy Minister for Sericulture).—May I take this opportunity to thank the Hon. Members of this House for so kindly endorsing the efficiency of the Sericulture Department. None of them criticised the Department excepting Sri Made Gowda, who only made a few complimentary remarks.

Sir, sericulture is not an industry which could be ignored. It is a very important industry. India occupies the fourth place in the world in production of silk and Mysore re-produces nearly 80 per cent of Indian silk. So much so, this answers my friend and shows how important this industry is. Sericulture is giving food to nearly 1,00,000 persons, who are people living in our State. This is by far the best small scale industry, the one single cottage industry which is feeding 10 lakhs of people. This industry is second to none in the whole world and I am proud indeed of holding this portfolio and to answer my Hon. friends on either side.

Sri V. M. DEO.—We never said much of this portfolio and the Hon. Minister is being needlessly bombastic.

Mr. SPEAKER.—Hon. Members must have a little patience. The Deputy Minister wants to support his demand.

Sri R. DAYANANDA SAGAR.—My hon. friend Sri Made Gowda remarked that the quality of Indian silk is poor in the international market. It is so because of natural conditions. We have what is called *univolatile* and *multivolatile* qualities. *Univolatile* silk is produced in Japan, Italy, Russia and some other places. In India and specially in Mysore State, it is not possible to produce that quality of silk whose silk content is more and superior as in Japan. The quality of silk produced in Japan, since it is *univolatile type*, it is better. Here in Mysore because there are *multivolatile* cocoons which are produced five or six times in a year and this quality is not very superior. We are not satisfied at that. We are trying to produce the best types of cocoons by getting the best cocoons from foreign countries like Japan and cross breeding them with the best cocoons in Mysore. The Central Silk Board has a research centre and we have there a very eminent person Dr. Narayan who is one of the best scientists in India. He is doing research and he has found a new race. He has produced a kind of cocoon whose content of silk is great and heavy which gives a rendetta of 8 to 10 against 22 in the old Mysore sericulture area. Therefore, we are trying to do our best and we are also trying to improve seeds. In this industry seed and leaf are very important. We are trying to improve seed by cross breeding and also by trying to supply the same through the Government grainages. We have increased the number of grainages from 23 in 1952-53 to 40 in 1961-62. We are trying to see that all necessary protection is given to this industry.

(SRI R. DAYANANDA SAGAR)

My Hon. friend Sri Made Gowda remarked that in the filature industry we are losing. He said that in the silk factory we are not incurring any loss. The Hon. Minister for Industry has stated that we are making good profits in the silk factory at Mysore. In the Spun Silk factory also we are making profits. It is only in the filature industry that we are having some loss. We have to understand the fundamental reason for this loss. This filature industry is run to give a good rate to the sericulturists; there are so many sericulturists in our State in Five Districts. If they are not protected, if they do not get good rate, they may not produce cocoons at all. If the rate is uneconomic no body will be forthcoming to grow cocoons and the industry will go. So, even though we are incurring loss we are trying to maintain 10 lakhs people who are living on this silk industry. Even with regard to the loss we are incurring, we, the Hon. Minister and humble myself, are not leaving any stone unturned to see that the losses are reduced. As a matter of fact every month we are holding meetings where we study the comparative costs and find out to what extent the losses could be reduced. So, we have to understand why we are incurring loss on this filature industry.

I do not wish to take more time of the House. I feel I have answered a few remarks offered by Sri T. Made Gowda. With these remarks I thank you for having given me an opportunity to answer on behalf of the department.

Mr. SPEAKER.—I will now put the Demands to the vote of the House. The question is:

“That the respective sums not exceeding the amounts shown in the list of demands circulated to the members be granted to defray the charges which will come in course of payment during the financial year ending with 31st day of March 1964 in respect of demands Nos. 24, 28 and 44.”

The motion was adopted.

[As directed by the Chair, the motions for Demands for Grants which were adopted by the House are reproduced below].

DEMAND No. 24—INDUSTRIES INCLUDING SERICULTURE.

35. Industries

“That a sum not exceeding Rs. 9,15,07,500 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1964, in respect of ‘Industries’.”

DEMAND NO. 28.—CAPITAL OUTLAY ON INDUSTRIAL DEVELOPMENT.

40. Capital Outlay on Industrial Development.

“That a sum not exceeding Rs. 75,000 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1964, in respect of ‘Capital outlay on Industrial Development’.”

DEMAND NO. 44—INDUSTRIAL DEVELOPMENT.

96. Capital Outlay on Industrial Development.

“That a sum not exceeding Rs. 2,87,61,000 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1964, in respect of ‘Capital Outlay on Industrial Development’.”

Mr. SPEAKER.—The House will now adjourn and meet day after tomorrow at 1 P.M.

The House adjourned at Twenty Minutes past One of the Clock to meet again at One of the Clock on Wednesday, the 27th March 1963.
